

หนึ่ง

นางหลิง

เกล็ดหิมะโปรยปราย ทำให้เขาอันลู่ซึ่งอยู่ภายใต้ม่านเมฆาปกคลุม
ไปด้วยประกายแสงสีขาวพร่างพราว ขณะที่บริเวณโดยรอบวังเวงเปล่าเปลี่ยว
ทหารม้าหุ้มเกราะเหล็กทะยานขึ้นสู่ทิศเหนืออย่างองอาจเกรียงไกร อาจ
เป็นเพราะผู้นำทัพเข้มงวดเด็ดขาด หรืออากาศหนาวเหน็บเสียจนเค้นแรงกำลัง
ไม่ไหว นอกจากเสี่ยงกับเท้าม้าเหยียบย่ำพื้นหิมะ ก็หาได้มีผู้ใดส่งเสียงเกิน
ความจำเป็นอื่นได้อีก

รถลากลำเลียงเสบียงอาหารหลายคันติดตามอยู่ท้ายขบวนทัพ แม้จะมี
พื้นเพื่อบริการป้องกันการลื่นไถล แต่การเดินทางบนพื้นหิมะยังคงยากลำบาก ผู้
บังคับรถลากกวัดแกว่งแล้วยาวในมือเป็นระยะ ทันใดนั้นรถลากที่อยู่ด้านหน้า
สุดก็ส่ายไปมาอย่างรุนแรง จนเด็กชายอายุไม่ถึงสิบขวบซึ่งนอนอยู่ด้านใน
กระเด็นตกลงสู่พื้นหิมะ ชายสูงวัยคนหนึ่งที่นั่งอยู่กับเขาพลันร้องอุทานเสียง
ดังเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก่อนจะกระโดดลงไปแล้วกระวีกระวาดอุ้มเด็ก
ชายผู้นั้นขึ้นมา จากนั้นจึงส่งสัญญาณให้ขบวนด้านหลังหยุดลงชั่วคราว

เด็กชายหล่นลงกลางกองหิมะอย่างไม่ทันตั้งตัว ทั้งร่างสิ้นสะท้านได้สติ
ตื่นขึ้นในทันที เมื่อเห็นชายสูงวัยกำลังตั้งหน้าตั้งตาปิดตะเข้หิมะบนเสื้อคลุม

ชนลัทธิให้ตนเองก็ถามขึ้นอย่างรุนแรง “กวนป้อ ที่นี่คือที่ใด... แล้วโจรภูเขาล่ะ”

กวนป้อเอ่ยตอบอย่างพลบโยน “คุณชายไม่ต้องกังวลอะไร โจรภูเขาถูกสังหารหมดสิ้นแล้ว ทหารกลุ่มนี้ช่วยพวกเราเอาไว้”

เด็กชายได้ยินเช่นนั้นจึงชะงักหันมองออกไป เห็นทัพทหารม้ายิ่งใหญ่เรียงไกรสุดสายตาเบื้องหน้าก็ขมวดคิ้วก่อนเอ่ยขึ้น “โจรกลุ่มนั้นหาใช่โจรภูเขารวมดาทั่วไป...”

เขากล่าวไม่ทันขาดคำ ก็ได้ยินคนผู้หนึ่งเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด “แต่พวกเราที่ใช้ทหารธรรมดาทั่วไปเช่นกัน”

เด็กชายหันมองตามเสียง เห็นชายหนุ่มสวมเสื้อคลุมยาวสีน้ำเงินขี่ม้าตรงเข้ามา เบื้องหลังเป็นชายหนุ่มจำนวนมากในอาภรณ์แขนยาวพลั่วไหวรวางมยุรทัพเนจรซึ่งเร้นกายอยู่ในยุทธภพ ลักษณะแปลกแยกแตกต่างจากเหล่าทหารม้าสวมชุดเกราะที่อยู่โดยรอบ เด็กชายสังเกตเห็นกระบี่ในมือของชายหนุ่มผู้เอ่ยตอบเมื่อครู่ ตัวกระบี่สลักลวดลายฝังหยกสีเขียวมรกตเพียงมองก็รู้ว่ามีความสูงยิ่ง

เขาเอ่ยถามชายหนุ่มผู้นั้น “ท่านเป็นคนสังหารหัวหน้าโจรภูเขาหรือ”

ชายหนุ่มชะงักงันเล็กน้อย เมื่อครู่เขาอยู่หน้าขบวนได้ยินว่าเด็กชายผู้นี้รู้สึกตัวตื่นแล้ว จึงคิดจะมาถามไถ่อาการ ไหนเลยจะรู้ว่าเมื่อได้สติตื่นขึ้นมาเด็กปากยังไม่ลิ้นกลืนน้ำนมผู้นี้จะถามถึงคนลงมือสังหารโจรภูเขาเป็นครั้งแรก นับว่าสร้างความประหลาดใจให้เขามากทีเดียว “ใช่แล้ว เขาสิ้นใจอยู่ภายใต้คมกระบี่ของข้า”

เด็กชายเบิกตากว้าง ก่อนจะยัดหลังตรง ยกมือขึ้นคำนับเลียนแบบผู้ใหญ่ที่ออกเดินทางท่องยุทธภพพลางกล่าว “หวังสวีนขอบคุณประมุขเส้นที่ช่วยชีวิต”

เดิมทีคนอื่นๆ เห็นท่าทางเคร่งขรึมจริงจังของเด็กน้อยผู้นี้ล้วนพากันนึกขบขัน ทว่าครั้นได้ยินเขากล่าวเช่นนั้นก็รู้สึกหนาวสะท้าน

ชายหนุ่มผู้นั้นร้องถาม “เจ้ารู้จักข้าได้อย่างไร”

“เดิมทีรังโจรภูเขาก็เป็นฐานที่มั่นของฝ่ายมาร หากท่านสามารถช่วยพวกเราให้รอดจากเงื้อมมือของพวกเขาได้ ย่อมต้องเป็นยอดฝีมืออันดับต้นๆ ในยุทธภพเป็นแน่ อีกทั้งจอมยุทธ์เหล่านี้ล้วนเคารพนับถือท่าน รวมถึงกระบี่มรกตในมือของท่านเล่มนี้ หากท่านมีใช้เส้นเย่า ประมุขคนใหม่ของยุทธภพแล้วจะเป็นผู้ใดได้” หวังสวินตอบ

เส้นเย่าพินิจมองหวังสวินอีกครั้ง โครงหน้าคิ้วตาของเขายังไม่ใช่คนที่เติบโตใหญ่ ทว่าสามารถมองเห็นความประณีตงดงามได้แล้ว แม้ใบหน้าจะซีดเซียวราวกำลังเจ็บป่วย ดวงตาลับด้าลบทอประกาย แฝงกลิ่นอายบางอย่างซึ่งไม่เข้ากับเด็กน้อยอายุเพียงเท่านี้เอาเสียเลย

บุรุษหนวดโค้งเบื้องหลังเส้นเย่าหัวเราะเสียงดังก่อนเอ่ยกับเด็กชาย “แววดาของเจ้าหนูผู้นี้ไม่เลวเลยทีเดียว ไม่ทราบว่ามีมาจากสกุลใดกัน”

กวนป้อซึ่งนั่งเฝ้ามองมาโดยตลอดกำลังจะเอ่ยปาก ทว่าหวังสวินชิงตอบขึ้นก่อน “บิดาของข้าคือหวังอวิธิง”

ชายสูงวัยมีสีหน้าประหลาดใจ ส่วนเส้นเย่ากับคนของเขาแสดงสีหน้ากระจ่างแจ้ง ไม่ชักใช้ไล่เลียงถึงสาเหตุที่เขาถูกจับตัวมาอีก

“ที่แท้เป็นคุณชายตระกูลหวังแห่งจินหลิง¹ นั่นเอง มิน่า... แม้เจ้ายังอายุน้อยแต่มีท่วงท่ากิริยาเช่นนี้”

ตระกูลหวังแห่งจินหลิงนั้นมั่งคั่งร่ำรวยเหนือได้เหล่า และสามารถถนอมตระหง่านอยู่ท่ามกลางไฟสงครามความวุ่นวายได้ นับเป็นเหยื่ออันโอชะในสายตาของผู้คนจำนวนมาก

บุรุษหนวดโค้งประสานสายตากับคนทั้งหลาย แล้วเอ่ยด้วยท่าทีเคร่งขรึม “เช่นนั้นก็ยุ่งยากเสียแล้ว เดิมทีประมุขเส้นเคิดจะรอเจ้าพิน ก่อนมอบหมายให้ทหารไปส่งเจ้ากลับบ้าน เมื่อเจ้าเป็นคนของตระกูลหวัง ย่อมไม่อาจละเลยได้ ทว่าพวกเรายังมีธุระสำคัญ...”

¹ พื้นที่แถบนครหนานจิง มณฑลเจียงซูในปัจจุบัน

เขากล่าวยังไม่ทันจบ หวังสวินก็โอโชลกอย่างรุนแรง ทั้งยังโอหนักเสียจนหายใจไม่เป็นกระบวน กวนป้อจึงรีบประคองแล้วตบหลังเขา

เส้นเย่าขมวดคิ้ว จากนั้นก็พลิกกายลงจากหลังม้า ตรงเข้าไปจับชีพจรเด็กชายทันที “เจ้าป่วยหนักทีเดียว แม้เดินทางกลับไป เกรงว่าภายในระยะร้อยลี้ก็ไม่สามารถตามหามาได้...” เขานิ่งงันไปครู่หนึ่ง “เจ้าขี่ม้าเป็นหรือไม่”

ร่างกายของหวังสวินป่วยกระเสาะกระแสะ จึงดิ่งบังเหียนม้าอย่างมั่นคงไม่ได้ เคาระหัดี้ที่มีกวนป้อคอยช่วยประคอง เมื่อคนทั้งสองขี่ม้าตัวเดียวกัน ก็นับว่าพอจะไล่ตามผีเท้าของทัพใหญ่ไปได้

เส้นเย่าบอกเขาว่า เพียงยืนหยัดไปจนถึงยามค่ำได้ เมื่อเดินทางถึงค่ายทหารได้ยอดเขาเป๋ยหมิง ก็จะมีหมอประจำกองทัพบาตรตรวจรักษาให้เขา หลังจากได้ยินคำว่ายอดเขาเป๋ยหมิง สีหน้าของกวนป้อก็ปรากฏแวววาวใจ

“ยอดเขาเป๋ยหมิงคือสถานที่รบกับพวกต่าจื่อ² จากดินแดนม่อเป๋ย³ มีใช่หรือ...”

“เช่นนั้นแล้วอย่างไร”

เมื่อมองหวังสวินแล้วเห็นว่าไม่มีท่าทียี่หระอันใด บุรุษหนวดโค้งก็หัวเราะเสียงดังก่อนจะเอ่ยขึ้น “เจ้าหนูผู้นี้ช่างถูกใจข้ายิ่งนัก! จะบอกให้นะน้องชาย ในการศึกครั้งนี้ แม้รวมพวกเราทัพเสริมจำนวนสองหมื่น กำลังทั้งหมดก็มีเพียงหนึ่งแสน ทว่าต่าจื่อแห่งดินแดนม่อเป๋ยยกพลมาถึงหนึ่งแสนแปดหมื่น! หากมิใช่เพื่อรักษาคำสัตย์ละก็ ข้าคงไม่มีทางเหยียบย่างเข้าสู่เส้นทางเสี่ยงอันตรายตายเก้ารอดหนึ่งเช่นนี้”

บุรุษผู้สวมอาภรณ์เช่นนักพรตที่ขี่ม้ายู่ข้างกายบุรุษหนวดโค้งเอ่ยปากตำหนิขึ้น “ตายเก้ารอดหนึ่งอันใดกัน ช่งปู้ฮู่ หากเจ้ากลัวตายก็จงจากไปเสีย

² คำที่ชาวฮั่นใช้เรียกชนกลุ่มน้อยทางตอนเหนือในสมัยโบราณ

³ ชื่อเรียกดินแดนทะเลทรายตอนเหนือของที่ราบสูงมองโกล

แต่บัดนี้ อยามากล่าวว่าจาเหลวไหลสิ้นคลอนกำลังใจกองทัพอูที่นี้”

‘ขงเบ้งเป็นเจ้าสำนักอินทรีทะยาน เห็นที่อีกเจ็ดคนที่เหลือนี้นคงเป็นผู้มีตำแหน่งฐานะในยุทธภพเช่นกัน ฟังจากน้ำเสียงของพวกเขาแล้ว คล้ายกับว่าไม่ได้ตอบรับคำเชื้อเชิญของเลิ่นเย้าเพื่อมาอยู่ทัพหน้า’ หวังสวินคิดในใจ

นักพรตผู้นั้นลุปเคราพลางกล่าว “ข้าเชื่อมั่นว่าเพียงแม่ทัพทั้งสองจากตระกูลเยว่มาบัญชาการกองทัพด้วยตนเอง ก็ครั้งนี้ก็มีโอกาสได้ชัยถึงห้าส่วนแล้ว”

“พวกท่านหมายถึงตระกูลเยว่ที่ใดหรือ” หวังสวินถาม

“ดูท่าเจ้าหน่ออย่างเจ้าคงมีความรู้กว้างไกลไม่น้อย ว่าอย่างไร กระทั่งตระกูลเยว่แห่งเจียงตง⁴ ก็ไม่เคยได้ยินมาก่อนหรือ” ขงเบ้งถามเด็กชาย

ตระกูลเยว่แห่งเจียงตง... เขาจะไม่เคยได้ยินได้อย่างไร

ฮ่องเต้ราชวงศ์เหลียงเลอะเลือนไร้ความสามารถ แคว้นเยียนแห่งดินแดนม่อเป่ยจ้องตะครุบตั้งพยัคฆ์ร้าย ภายในระยะเวลาไม่กี่ปีก็สูญเสียแผ่นดินจงหยวน⁵ เป็นบริเวณกว้าง ไฟสงครามปะทุทั่วทิศ กลุ่มคนกระหายอำนาจแต่ละแห่งยึดพื้นที่ตั้งตัวเป็นใหญ่ ไหว⁶ ผู้ปกครองดินแดนต่างๆ คะคานอำนาจกัน นับว่าตระกูลเซี่ยแห่งเจียงหนาน⁷ ตระกูลหวังแห่งจินหลิง และตระกูลเลิ่นแห่งลั่วหยางเป็นผู้หนึ่งดูแลกีดกันจากยอดมู⁸ คนที่สามารถต่อกรทัดเทียมกับสกุลเฮ่อซึ่งเป็นขุนนางเก่าแก่นับร้อยปีอย่างแท้จริง คือตระกูลเยว่แห่งเจียงตงซึ่งเพ็งมีชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา

⁴ พื้นที่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำแยงซี

⁵ ดินแดนลุ่มแม่น้ำฮวงโหตอนกลางและตอนล่างอันเป็นศูนย์กลางอารยธรรมจีน

⁶ บรรดาศักดิ์รองจากชั้น ‘กง’ ได้รับยศจากการสืบสกุล หรือได้รับพระราชทานจากจักรพรรดิ เนื่องจากมีความดีความชอบ โดยจะมีตำแหน่งทางราชการแตกต่างกันไป อาจเป็นผู้ปกครองดินแดน หรือรับตำแหน่งหน้าที่อื่นๆ ในราชสำนัก

⁷ พื้นที่ชายฝั่งตอนใต้ของแม่น้ำแยงซี

⁸ ล่าวนจิน หมายถึง นักรบผู้ต่อต้านลัทธิขงจื๊อแล้วจึงเข้าไปเก็บเกี่ยวผลประโยชน์

เดิมที่ตระกูลเยว่เป็นเพียงกองทัพผดุงคุณธรรม เรื่องที่ว่าพวกเขา กวาดล้างทัพแคว้นเยี่ยนช่วงชิงดินแดนปาสุ⁹ กลับคืนด้วยกำลังน้อยกว่า ได้อย่างไรนั้น มีหลากหลายความคิดเห็นแตกต่างกันไป ทว่าหลังจากสงคราม ในครั้งนั้น สองพี่น้องผู้บัญชาการกองทัพตระกูลเยว่ก็มีชื่อเสียงขจรขยายไปทั่วหัวล้า

ตั้งแต่ยังเล็กหวังสวินเคยได้ยินคำเล่าลือเกี่ยวกับสองพี่น้องตระกูลเยว่ มากมาย เรื่องที่มาจากปากพวกชาวบ้านส่วนใหญ่มักจะคุยโวเกินจริง จากความรู้ความเข้าใจของเขา ช่างยากจะจินตนาการภาพเหตุการณ์เหนือธรรมชาติ เช่นพี่ใหญ่ตระกูลเยว่ใช้อุบายพรางตาอยู่ในเมืองว่างเปล่า เพื่อช่วยขวัญทัพใหญ่ ที่มีกำลังพลกว่าห้าหมื่นให้แตกตื่นหนีไป

ขงเบ้งผู้ฟังเด็กชายเล่าจบก็ส่งเสียงหัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้ “ท่าน ประมุข เรื่องที่น้องชายผู้นี้พูดถึงคือสงครามเมืองหวายสุ่ยของคุณชายใหญ่เยว่ เมื่อคราวนั้นใช่หรือไม่”

เลิ่นเย่าพยักหน้าพลางเอ่ย “ศึกครั้งนั้นได้ชัยชนะอย่างสวยงามจริงๆ ทว่าทัพศัตรูมีกำลังไม่ถึงสองหมื่นคน อีกทั้งเมืองหวายสุ่ยก็ไม่ใช่เมืองร้าง เหล่าชาวบ้านชาวซึ้งในความกล้าหาญและเก่งกาจของพี่นางเซ็ง จึงเล่าลือสืบทอด จนกลายเป็นเรื่องลึกลับพิสดารเช่นนี้”

หวังสวินกล่าวต่อ “ข้าได้ยินว่าปีนี้คุณชายรองเยว่เพิ่งอายุสิบเจ็ดปี แต่กลับมีคนกล่าวว่าเขาอาศัยกระบี่เล่มเดียวสู้รบอย่างดุเดือดเพียงลำพังตลอด สองวันสองคืน ทำให้ทหารทัพหน้าของม่อเป่ยจำนวนพันกว่าคนหนีเตลิดไป...”

“นั่นไม่ใช่ข่าวลือ” เลิ่นเย่าบอก “เป็นเรื่องจริง”

หวังสวินตะลึงงัน ผ่านไปครู่หนึ่งจึงเอ่ยถามอย่างไม่อยากเชื่อหู “เรื่องนี้... จะเป็นไปได้อย่างไร”

เลิ่นเย่าเอ่ยตอบในทันที “วันนั้นท่านพ่อสั่งให้ข้ายกทัพไปเสริมกำลัง

⁹ ชื่อเรียกดินแดนแถบมณฑลเสฉวนในอดีต

พวกเขา ข้าเห็นภาพทหารทัพหน้าของม่อเป่ยบาดเจ็บล้มตายด้วยตนเอง”

“เช่น...เช่นนั้น ในงานชุมนุมยุทธภพ ที่เขาต่อสู้กับปรมาจารย์แห่งตำโจ ลีบคนด้วยตัวคนเดียว...”

“เป็นเรื่องจริงเช่นกัน” ขงปู้ฮูปรบมือร้องขึ้น “หากมิใช่คุณชายรองเยว่ ช่วยเหลือได้ทันกาล ดินแดนจงหยวนของพวกเราคงยากจะรอดพ้นจาก มหันตภัยในครั้งนั้น”

หวังสวินตะลึงงันอยู่นาน ผ่านไปครู่ใหญ่กว่าจะกล่าวออกมาได้ “ใน ใต้หล้ามีร่างกายเลือดเนื้อที่สามารถทำได้ถึงเพียงนี้เชียวหรือ...”

“เขาเป็นผู้สืบทอดวิชาของเทียนจู้¹⁰ ผีภพ วิสุทธิคัมภีร์ชื่อโม่ จนถึง ขั้นที่เก้าแล้ว” สายตาของเลิ่นเย่าทอดมองผ่านยอดเขาซึ่งอยู่ไกลออกไป “คำ สรรเสริญอันเป็นหนึ่งในใต้หล้าของคุณชายรองเยว่ หาใช่ชื่อเสียงจอมปลอม อย่างแน่นอน”

“วิสุทธิคัมภีร์ชื่อโม่หรือ”

“เป็นภาษาสันสกฤต พวกเราชาวจงหยวนยังเรียกวิชานี้ด้วยอีกชื่อหนึ่ง ว่า...” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้เสียงของเลิ่นเย่าขาดหายชั่วขณะ ก่อนที่น้ำเสียงราบเรียบไร้อารมณ์นั้นจะเพิ่มความหนักหน่วงขึ้นหลายส่วน “สุสานวีรบุรุษ”

หวังสวินใจลั่น ฟังเลิ่นเย่าเน้นเสียงบอกอย่างชัดถ้อยชัดคำ

“สยออดยุทธา ปราชัยไว้ศักดิ์ นักรบแห่งใด มินับเทียบเทียม”

“หนึ่งร้อยปีที่ผ่านมา คนเพียงผู้เดียวที่ฝึกฝนวิชานี้จนสำเร็จ ก็คือ คุณชายรองตระกูลเยว่... เยว่ฉางหลิง”

ลิ้นเสียงของเขาลมหนาวก็พัดผ่าน คล้ายเกล็ดหิมะที่ล่องลอยอยู่กลาง อากาศได้หอบนำกลิ่นคาวเลือดบางเบาผ่านมาพร้อมมาจาประโยชน์

ในชั่วขณะนั้นไม่มีใครเปล่งถ้อยคำใดออกมาอีก

¹⁰ คำเรียกดินแดนชมพูทวีป (อินเดีย) ในสมัยโบราณ

ค่ายทหารตระกูลเยว่ตั้งอยู่ในเมืองไท่ซึ่งใกล้กับยอดเขาเป่ย์หมิง มีการ
ตรวจสอบผู้เดินทางผ่านไปมาอย่างเข้มงวด และกำหนดเวลาเข้าออกทั่วทั้ง
เมือง เมื่อมองเห็นป้ายอาณัติสิทธิ์ในเมืองของเส้นเย่า ทหารรักษาการณ์ก็เปิด
ประตูเมืองทันที บนเส้นทางไปสู่ค่ายทหารมีนักรบ ชาวบ้าน และจอมยุทธ์จาก
สถานที่ต่างๆ จำนวนไม่น้อยคอยช่วยลาดตระเวน พวกเขาล้วนเป็นคนที่ตอบ
รับคำเชิญของพี่น้องตระกูลเยว่เดินทางมาร่วมต้านศัตรู

ระหว่างทางหวังสวินมองตามแผ่นหลังของเส้นเย่าอยู่ไกลๆ จิตใจ
ร่อนนระว่นกระวาย บัดนี้กระทั้งตระกูลเส้นเย่ายังเดินทางมาสวมมิภักดีต่อ
ตระกูลเยว่ หากสงครามครั้งนี้ได้รับชัยชนะอย่างเด็ดขาด ตระกูลเยว่ย่อมเป็น
ที่รักใคร่ของผู้คนมากขึ้น เช่นนี้มิใช่ว่าแนวโน้มของอำนาจในไต้หล้าจะยิ่ง
เด่นชัดขึ้นอีกหรือ

เส้นเย่าเป็นผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือ ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงตำแหน่งประมุข
ยุทธภพของเขา เพียงลำดับฐานะของตระกูลเส้นเย่าแห่งลั่วหยางจากบรรดาตระกูล
ต่างๆ ผู้ใดก็ไม่กล้าดูแคลนเขาแล้ว

ทันทีที่เขาก้าวเข้าสู่ค่ายทหาร ยังไม่ทันได้บอกให้ทหารเฝ้าเวรยามไป
รายงานแม่ทัพ ก็ได้ยินคนผู้หนึ่งร้องเรียกเสียงดัง

“ประมุขเส้น เจ้าสำนักทุกท่าน ในที่สุดพวกท่านก็มาเสียที!”

ผู้มาใหม่สวมชุดเกราะนำเกรงขาม ห้อยดาบยาวไว้ข้างเอว ดูเต็มเปี่ยม
ไปด้วยความใจกว้างน่าคบหา เมื่อเห็นเขาเดินออกมาต้อนรับ เหล่าผู้มีอำนาจ
ในยุทธภพก็พากันกระโดดลงจากหลังม้าทันที

เส้นเย่าเดินนำตรงเข้าไปหาเขา ก่อนยกมือค้ำบปลาทอง “พี่ฉางเซิง”
คนผู้นั้นก็คือพี่ใหญ่ตระกูลเยว่... เยว่ฉางเซิง

ก่อนหน้านี้หวังสวินเข้าใจว่าลักษณะท่วงท่าของเส้นเย่านับเป็นยอดคน
เหนือคน กระทั่งได้พบกับเยว่ฉางเซิงจึงรู้ว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า คนผู้นี้ควบคุม
กองกำลังทหารมากมาย เรียกได้ว่าเป็นเจ้ายุทธภพคนหนึ่ง ทว่ากิริยาท่าทาง
กลับนอบน้อมเป็นมิตร ทำให้ผู้อื่นเกิดความรู้สึกสนิทชิดเชื้อได้อย่างง่ายดาย

เส้นเย่าเอ่ยขึ้นในฐานะผู้นำของคนอื่นๆ “เดิมทีพวกข้าควรมาถึงตั้งแต่เมื่อวาน แต่เจียงเป่ยอากาศหนาวเย็น สองวันนี้เกิดพายุหิมะทำให้การเดินทางล่าช้า ต้องให้พวกท่านรอนานเสียแล้ว”

“เพียงทัพตำจี้ยังไม่บุกเข้าสู่เมืองไท่ชิงแห่งนี้ มายามใดล้วนไม่นับว่าสาย” เยว่ฉางเชิงบอกด้วยรอยยิ้ม “ทุกท่านเดินทางเหน็ดเหนื่อย ทั้งยังลำบากตรากตรำมาตลอดทาง ข้าสั่งให้คนจัดเตรียมกระโจมที่พักเรียบร้อยแล้ว เมื่อกินอาหารมื้อเย็นเสร็จแล้วค่อยร่วมหารือแผนการด้านศัตรู ดีหรือไม่”

คนทั้งหลายพยักหน้ารับ ในขณะที่เยว่ฉางเชิงจะหันไปสั่งให้ทหารคนสนิทข้างกายนำทางแก่พวกเขา ทางตาก็เหลือบเห็นหวังสวีน จึงร้องตะโกนเสียงดังในฉบับพลัน

“ระวัง!”

เดิมทีหวังสวีนลอบยืนมองเยว่ฉางเชิงอยู่ที่มุมหนึ่ง เขานึกสงสัยว่าเหตุใดชายหนุ่มจึงหันมาให้ความสนใจทางนี้ เมื่อหันกลับไปมองด้านหลังของตน ก็เห็นม้าท่าทางตื่นตกใจตัวหนึ่งกำลังวิ่งพุ่งมาหาเขาอย่างรวดเร็ว เด็กชายหลับตาลงด้วยความหวาดกลัว

ทันใดนั้นเสียงร้องแหลมสูงของม้าก็ดังขึ้น เมื่อคนผู้หนึ่งตั้งรับบังเหียนบังคับม้าให้ย่ำห่มนอยู่กับที่รอบหนึ่งจนกระทั่งหยุดนิ่งลง

ผู้มาใหม่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วยิ่ง ถึงขั้นที่ทุกคนยังไม่ทันได้ตั้งตัว ม้าก็วิ่งส่งบลอย่างเฉิ่ฟ่งเสียแล้ว

“เส้นเย่า ข้าให้พวกท่านนำทหารม้าและเสบียงอาหารมา...” คนผู้นั้นใช้นิ้วมือลูบไล้ขนม้าเบาๆ พลางเอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม “เหตุใดท่านจึงพาบุตรชายของท่านมาด้วย”

มุมปากของเส้นเย่ากระตุกเล็กน้อยอย่างยากจะสังเกตเห็น “คุณชายรองเยว่ ข้ายังไม่แต่งภรรยา จะมีบุตรชายได้อย่างไร เด็กคนนี่คือคนที่พวกเราช่วยมาจากค่ายมังกรเรนกาย เขาเป็นบุตรชายของหวังอู่ถึงจากตระกูลหวังแห่งจินหลิง”

คุณชายรองเยว... เยวฉางหลัง

หวังสวินลื้มตาขึ้นช้าๆ

นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาได้พบกับเยวฉางหลัง

ยามนั้นอาทิตย์อัสดงบนผืนฟ้าฝั่งตะวันตกค่อยลง เมฆหมอกยามเย็น
หนาหนัก คนผู้นั้นสวมชุดออกรบสีแดงเข้มส่งเสียงดังอยู่ท่ามกลางลมหนาว

หากให้กล่าวด้วยใจสงบไร้อคติละก็ เยวฉางหลังมีสีผิวหมองคล้ำ
เปลือกตานูนบวมเล็กน้อย สวมหน้ากากสีเงินปกปิดใบหน้าครึ่งหนึ่ง ไม่
ใกล้เคียงกับคำว่าหล่อเหลาแม้เพียงชายขอบหนึ่ง

หวังสวินมึนงงว่าเหตุใดทั้งร่างของตนจึงได้ลั่นสะท้าน ผ่านไปเนิ่นนาน
ก็ยังเรียกสติคืนกลับมาไม่ได้

เยวฉางหลังยอมไม่ใส่ใจอารมณ์สับสนซับซ้อนของเด็กน้อยคนหนึ่ง
กลับเป็นเยวฉางเชิงผู้รู้ที่พาไปจากคำบอกเล่าของเส้นเยา รีบเรียกหมอประจำ
กองทัพบาพาตัวหวังสวินไปตรวจรักษาโดยละเอียด ในเวลาเช่นนี้การสร้างศัตรู
มิสู้การผูกมิตร ยิ่งชาติกำเนิดใหญ่โตก็ต้องระมัดระวังรอบคอบจึงจะถูก

แต่เยวฉางหลังรู้สึกละเส้นเยานำพาเรื่องยุ่งยากมาให้ เดิมทีนิสัยवादดี
ของเขาก็น่าเอือมระอาเสียจนไม่อยากกล่าวอันใดให้มากความอยู่แล้ว เพียง
เดินทางออกมาได้ไม่กี่ก้าว คุณชายรองเยวก็หันหน้ากลับไปเหลือบมองเขาแล้ว
เอ่ยขึ้น “จริงสิ มีคนผู้หนึ่งอยากพบท่านมาโดยตลอด”

เยวฉางเชิงถลึงตาใส่เยวฉางหลัง ทว่าเส้นเยาไม่รู้เบื่องลึกเบื่องหลังจึง
ก้าวเร็วๆ ตามไป

แต่ไม่นานเขาก็เข้าใจ...

เพียงย่างเท้าเข้าสู่กระโจมก็ได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญอันคุ้นเคย “ประมุข
เส้น ท่านต้องช่วยข้านะ...”

เส้นเยาเบิกตาอ้าปากค้างมองดูบุรุษพันผ้าโพกศีรษะ ใบหน้าคมคาย
แฝงแววเจ้าสำราญ ทว่ายามนี้ถูกมัดมือไขหลังอยู่บนเก้าอี้หวาย¹¹ “พี่... พี่
หลิวจิงหรือ”

บุรุษผู้นั้นมีสีหน้าทุกข์ตรม สายตาจับจ้องเส้นเย่าราวกับมองเห็นฟางช่วยชีวิตเส้นสุดท้าย “ข้าเองๆ ข้าถูกลักพาตัวมาที่นี้เจ็ดวันเต็มแล้ว เจ็ดวันมานี้ข้าเฝ้าตาราคอยจันทราหน้าวันรอท่านมาช่วยข้าให้พ้นภัย...” เอย่ได้ครึ่งหนึ่ง เขาก็เหลือบมองเห็นเยว่ฉางหลิงกำลังลูบคลำกระบี่ยาวในมือ จึงกลืนน้ำลายแล้วนิ่งงันไม่กล้าต่อความ

เส้นเย่าเอย่กับเยว่ฉางหลิง “คุณชายรองเยว่ ทุกคนก็รู้จักกันมานานแล้ว ไม่ทราบว่ามีพิธีลึงจิงกระทำสิ่งใดผิดไปหรือ”

เยว่ฉางหลิงเก็บกระบี่เข้าฝักแล้วกล่าวอย่างมีเหตุมีผล “พี่ใหญ่ของข้าบอกว่า ‘ฟุหลิวจิงสติปัญญาเลิศล้ำรอบรู้สรรพวิชา หากมีคนมากความสามารถเช่นเขาไว้ย่อมช่วยการใหญ่ได้’ ดังนั้นข้าจึงเชิญเขามาที่นี้อย่างไรเล่า”

ฟุหลิวจิงหันมองเยว่ฉางหลิงด้วยสีหน้าหมดอาลัยตายอยาก “เจ้าแน่ใจหรือว่านี่คือการเชื้อเชิญ”

“หากเจ้าไม่คิดหลบหนีอยู่ตลอดเวลา เหตุใดข้าจึงต้องสิ้นเปลืองเชื้อเลี้ยงหนึ่งถ้วย”

“สิ้น...” ฟุหลิวจิงอ้าปากพะงาบๆ “ข้าไม่ยินดีใช้ชีวิตเสี่ยงภัยอันตรายอยู่ในค่ายทหารเช่นนี้ นี่คือการพนันของข้า ประมุขเส้นตัดสินอย่างเที่ยงธรรมที่เถิด พวกเขากะทำเช่นนี้แตกต่างอันใดจากโจรร้ายบนภูเขากัน”

เส้นเย่ากระแอมกระไอเบาๆ ครั้งหนึ่ง ก่อนกล่าวโน้มน้าวเสียงอ่อน “อันที่จริง... คุณชายรองเยว่สามารถใช้เหตุผลมาโน้มน้าวพี่หลิวจิงได้ การใช้กำลังเช่นนี้ออกจะ...”

เยว่ฉางหลิงคล้ายกับรับฟังวาจานี้เข้าหูแล้ว จึงมองฟุหลิวจิงพลงเอย่ด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “คุณชายฟุ ยามบ้านเมืองประสบภัยร้าย ปุณฺชนยอมร่วมกันรับผิดชอบ”

ฟุหลิวจิงเอย่ตอบอย่างรวดเร็ว “ใช่ ปุณฺชนร่วมกันรับผิดชอบ แต่ข้า

11 แก้อีแบบมีพนัก

หาใช้ปฤชณไม่”

เยว่ฉางหลังกล่าวเสียงเนิบช้า “ทัพม่อเปยรูก้าเซตแดนของเรา เจ้าจะให้เราทำเพียงมองผ่านไปแล้วนั่งรอความตายอยู่เช่นนี้หรือ”

“แต่พวกเราก็ค้นหาที่ตายด้วยการปาไข่ใส่ศิลา¹² ไม่ได้เช่นกัน”

เยว่ฉางหลังยกถ้วยชาขึ้น “นับแต่โบราณมานมนุษย์ผู้ใดไม่ตายบ้าง”

ฟุหลิวจิ้งหรีดตาลง “ตายเร็วตายช้าแตกต่างกันมากนัก!”

“...” เลื่อนเยาพลันเกิดความรู้สึกว่าการมัดฟุหลิวจิ้งไว้เช่นนี้อาจเป็นวิธีลดความยุ่งยากได้ทางหนึ่ง

แสงจันทร์เย็นตาอาบไล่ให้ยามราตรีภายในได้ยอดเขาเป่ย์หมิงยั้งหนาวเหน็บจนสิ้นสะท้าน

กระโจมหลังเล็กย่อมตื้นทานลมหนาวได้ไม่มากนัก หวังสวีนห่อกายอยู่ภายใต้ผ้าขนสัตว์ ขดร่างผิงไฟอยู่ข้างเตา เขาถูมือไปมาพาลงเอยถามชายสูงวัย “เจ้าแน่ใจหรือว่าฟิงไม่ผิด คนผู้นั้นคือฟุหลิวจิ้งจริง ๆ หรือ”

กวนป๋อใช้คีมเหล็กเติมถ่านอีกก้อนหนึ่งก่อนพยักหน้ารับ

หวังสวีนขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจ “สามารถพาตัวผู้เชี่ยวชาญด้านการวางกลยุทธ์ที่อยู่ไม่เป็นหลักแหล่งเช่นนี้มาได้ เห็นทีตระกูลเยว่จะลงทุนลงแรงไปไม่น้อยทีเดียว”

กวนป๋อกล่าวตอบ “แต่การใช้วิธีเช่นนั้น เกรงว่าฟุหลิวจิ้งอาจไม่ยินยอมออกอุบายวางแผนการให้พวกเขา”

“นั่นก็ไม่แน่” หวังสวีนลดเสียงเบาลง “ข้าได้ยินท่านพ่อบอกว่า ฟุหลิวจิ้งไม่เพียงเป็นพวกรักตัวกลัวตาย ยังเป็นคนใจอ่อนยิ่งนัก เขาถูกจับมาอยู่ในค่ายทหาร เห็นทัพศัตรูกำลังบุกมา เพื่อเอาตัวรอดอย่างไร่อมต้องช่วยเหลือ

¹² สำนักจิน หมายถึง ผู้ที่มีฐานะหรือกำลังดีกว่า ไปคัดค้านหรือก่อความกับผู้ที่มิพละอำนาจสูงกว่า

เต็มกำลัง มิเช่นนั้นแน่แล้วจงซึ่งคงยับยั้งการกระทำที่ดูเหลวไหลไร้สาระนี้ไปนานแล้ว”

เวลานี้หากมีผู้อื่นอยู่ในกระโจม ย่อมต้องรู้สึกแปลกใจที่ถ้อยคำเช่นนี้ออกมาจากปากของเด็กอายุเก้าขวบคนหนึ่ง แต่คล้ายกวนป้อจะคุ้นเคยจนเห็นเป็นเรื่องปกติ เขาเพียงเอ่ยต่อในเรื่องอื่น “คุณชายสวมรอยเป็นคนจากตระกูลหวังเช่นนี้ ไม่กลัวจะมีคนเห็นพิรุณหรือขอรับ”

“คุณชายของตระกูลหวังแห่งจินหลิงผู้นั้นร่างกายอ่อนแอตั้งแต่ยังเด็ก ปรากฏตัวต่อหน้าผู้คนน้อยยิ่งนัก แต่คล้ายคลึงกับข้าเจ็ดถึงแปดส่วน พุดอีกอย่างคือ หากเส้นเย่าเกิดกลางแคลงใจ เขายิ่งจะไม่ปล่อยพวกเราโดยง่าย มิเช่นนั้นพวกเราจะเข้ามาในค่ายทหารตระกูลเยว่ได้อย่างราบรื่นเช่นนี้หรือ”

กวนป้อถอนหายใจครั้งหนึ่ง “การกระทำของคุณชายครั้งนี้เสี่ยงเกินไป หากนายท่านยังอยู่คงมิต้อง...”

หวังสวินยกมือขึ้นเป็นความหมายว่าไม่ต้องกล่าวคำใดต่อไปอีก เขาก้าวช้าๆ ไปหยุดข้างประตูกระโจมก่อนจะเปิดม่านออก เมื่อพบว่าภายนอกพายุหิมะหยุดลงแล้วจึงกล่าวขึ้น “หากไม่เข้าถ้าเสีย หรือจะได้ลูกเสีย”

หลังกล่าวจบเขาก็เริ่มโออย่างรุนแรงอีกครั้ง กวนป้อรีบคลุมผ้าให้เด็กชาย เมื่อสัมผัสมืออันเย็นเฉียบรavnน้ำแข็งของหวังสวิน เขาก็ถอนหายใจก่อนจะเอ่ย “โรคพิษหนาวของคุณชายกำเริบอีกแล้ว เมื่อครู่ข้าพบตาน้ำพุร้อนหลายแห่งใกล้ๆ ค่ายทหารนี้...” พอเห็นหวังสวินขมวดคิ้ว เขาก็นั่นเสียงเข้มงวด “ต้องทำให้ร่างกายอบอุ่นจึงจะสามารถผ่านพ้นหลายวันต่อจากนี้ไปได้”

ไต่ยอดเขาที่ค่ายทหารขนาดใหญ่แห่งนี้ตั้งอยู่มีตาน้ำพุร้อน ซึ่งนับเป็นสถานที่ผ่อนคลายร่างกายและจิตใจของเหล่าทหารหาญได้ดียิ่งนัก

ท่ามกลางวันมาเป็นการศึกตึงเครียด ทัฟม่อเป่ย์อาจกุ่มโจมต้อย่างกะทันหันได้ทุกเมื่อ ทั้งกองทัพล้วนอยู่ในสภาวะตื่นตัวพร้อมรบตลอดเวลา ย่อมไม่มีผู้ใดกล้าแอบหนีไปแช่น้ำพุร้อนตอนกลางดึกเป็นแน่

กวนป้ออุ้มหวังสวีมาถึงทางเข้าป่าแล้วจึงวางเขาสงพร้อมไปกับกระซิบ
ผ้าคลุมขนสัตว์ให้อย่างดี และแสดงท่าทางบอกว่าตนเองจะเฝ้าสังเกตการณ์
อยู่ด้านนอก ห้ามเขาแซ่หน้ากันเกินไป

...

แสงจันทร์นวลตาราวใยฝ้าย ประหนึ่งโคมสวรรค์แขวนอยู่กลางม่านฟ้า
ทำให้บริเวณที่ปกคลุมไปด้วยโอห่มอกแห่งนี้มีแสงให้มองเห็นสิ่งที่อยู่รอบกาย
ได้

กลิ่นกำมะถันตามธรรมชาติลอยอยู่กลางอากาศ หวังสวีเหยียบ
ย่างผ่านพื้นหิมะตื้นๆ ทีละก้าว ลมเย็นหอบหนึ่งพัดพาไออุ่นเข้ามา เขาเดินไป
หยุดข้างบ่อน้ำพุซึ่งแผ่ไอร้อนกรุ่น ก่อนจะย่อกายลงแล้วยื่นมือออกไปสำรวจ
ความร้อนของน้ำ น้ำพุร้อนกำลังดีทั้งยังใสกระจ่าง ทำให้นึกอยากหย่อนตัวลง
ขจัดความหนาวเย็นให้สิ้นไปอย่างอดรนทนไม่ได้

เขาคิดจะถอดเสื้อคลุมตัวนอกออก ทว่าเหลือบไปเห็นชุดอกรบสีแดง
เข้ม รวมถึงหน้ากากสีเงินครึ่งหน้าวางอยู่ข้างบ่อน้ำพุร้อนเสียก่อน

ไม่คอยให้หวังสวีคิดถึงสติกลับมาก็พลันได้ยินเสียงดัง ‘ซ่า’

จู่ๆ มีคนผู้หนึ่งผุดกายลุกขึ้นขึ้นจากบ่อน้ำพุร้อน!

ภายใต้แสงจันทร์กระจ่าง เส้นผมสีน้ำหมึกที่ม้วนเอาไว้ถูกปล่อยให้
สยายลง ไอร้อนจากบ่อน้ำพุบดบังร่างกายครึ่งล่างของคนผู้นั้น ทั้งเรือนร่าง
ปรากฏแนวโค้งเว้าอวบอ้วน แม้เป็นยามราตรีก็ยังสามารถมองเห็นประกายนวล
เนียนซึ่งสะท้อนจากผิวเนื้อ

คล้ายคนที่อยู่ในบ่อน้ำนั้นรับรู้ว่ามีคนเคลื่อนไหว จึงเบี่ยงกาย
กลับมาเล็กน้อย สีหน้าดูเกียจคร้านและหยิ่งโสขณะกวาดสายตาไปรอบๆ

หวังสวีรู้สึกกราวกับทุกสิ่งตรงหน้าไม่ใช่ความจริง เห็นเพียงลำคอของ
คนผู้นั้นห้อยไข่มุกเม็ดหนึ่ง มันส่องประกายอ่อนจาง ขับให้ทั้งเรือนร่าง
เปล่งปลั่งราวบุปผาแย้มบาน ปานแดงรูปร่างคล้ายเปลวเพลิงข้างตาขวายัง
เด่นชัดเสียนไม่อาจละลายตา

ชั่วขณะนั้นหวังสวินตัวแข็งทื่อ กิ่งโงมกิ่งเลื้อยลอยอยู่กับที่ราวหิน
ก้อนหนึ่ง

เขาไม่เคยคาดคิดแม้แต่อย่างใดได้หล้าจะมีเรื่องเหลวไหลไร้สาระ
ถึงเพียงนี้ด้วย

เยว่ฉางหลิงผู้นี้เป็นสตรี!

สอง แมลงภู่

เดิมทีนางมีได้ชื่อ ‘ฉางหลิง’

วันที่เยว่ฉางหลิงเกิดมา เยว่เจิ้งเฟิงผู้เป็นบิดากำลังพาคนทั้งครอบครัวหลบหนีจากการตามล่าสังหารของศัตรู มารดาซึ่งอยู่ในช่วงใกล้คลอดได้ให้กำเนิดนางกลางศาลาบนเขารกร้าง เมื่อบิดาเดินทางกลับมาพร้อมกับดาบเล่มใหญ่และได้เห็นหน้าตาน่ารักน่าชังของบุตรสาวคนเล็กในห่อผ้า ก็รู้สึกปีติยินดีเหลือคณา ด้วยเหตุที่นางเกิดในศาลา จึงเรียกนางว่า ‘ฉางถึง’¹³.

เยว่ฉางถึงเกิดมามีผิวขาวนวลราวกับหยก บิดามารดาและพี่ชายล้วนรักถนอมนางยิ่งนัก ทว่าปีนั้น... ตอนที่นางเพิ่งอายุได้หกขวบ ไม่รู้ว่าถูกลอบทำร้ายตรงที่ใดจึงได้ทรุดล้มอยู่หน้าเรือนของตนเอง กว่าเยว่ฉางซึ่งจะไปพบเข้า นางก็อาเจียนเป็นเลือดไม่หยุด ข้าอาการยังร้ายแรงน่าเป็นห่วงเสียจนมารดาของนางแทบสิ้นสติ เมื่อเยว่เจิ้งเฟิงเห็นว่ารักษายาไม่ได้ผล จึงหอบเอาความหวังสุดท้ายเดินทางไปขอพบมหาภิกษุจากเทียนจู้ ภิกษุรูปนั้นมีวิชาแก้ล้าน่าเลื่อมใส เดินทางมปรานเพียงครูหนึ่งก็เรียกสี่เลือดกลับคืนสู่ใบหน้า

¹³ แปลว่า ศาลาริมทางที่ตั้งอยู่นอกเมือง สำหรับให้ผู้เดินทางได้เข้ามาพักนอน

ของนางได้

เยว่เจิ้งเฟิงดีใจยิ่งเมื่อผลลัพธ์เหนือกว่าที่คาด แต่ภิกษุรูปนั้นกลับกล่าวว่าอวัยวะ¹⁴ ทั้งห้าของเยว่ฉางถึงล้วนเสียหาย จะมีโอกาสสรอดชีวิตได้ก็ต่อเมื่อสามารถฝึกฝนวิชวลัทธิคัมภีร์ชื่อโม้จนสำเร็จ ทว่าเขากำลังจะเดินทางไปจากดินแดนจงถู่¹⁵ เกรงจะถ่ายทอดวิชาความรู้แก่นางไม่ได้

แม้ยากจะตัดใจพราจากเลือดเนื้อเชื้อไขของตน แต่เพื่อโอกาสสรอดชีวิตครั้งสุดท้ายของบุตรสาว เยว่เจิ้งเฟิงจึงกัดฟันพาเยว่ฉางถึงเข้าสำนักของมหาภิกษุเลื่องชื่อ อ่อนวอนให้เขารับนางเป็นศิษย์ ไม่ขอให้หวนคืนกลับมาเพียงปรารภนาให้อยู่รอดปลอดภัย มหาภิกษุเห็นใจเขาจึงรับปากว่าจะถ่ายทอดวิชวลัทธิคัมภีร์ชื่อโม้แก่นางอย่างเต็มความสามารถ แต่เรื่องที่ว่าฝึกฝนสำเร็จหรือไม่ ทำได้เพียงปล่อยไปตามโชคชะตาเท่านั้น

ก่อนออกเดินทางมหาภิกษุเปลี่ยนอักษรตัวหนึ่งในชื่อของนางตามกฎสำนักเป็นคำว่า ‘หลิง’ มีที่มาจากเนินญูผา หมายความว่าถึงการข้ามผ่านเขาสูง ข้ามผ่านอุปสรรคครั้งนี้ นับแต่นั้น ‘ฉางถึง’ จึงกลายเป็น ‘ฉางหลิง’

เยว่ฉางหลังจากไปนานถึงสิบปี ในช่วงสิบปีนั้นดินแดนจงหยวนเปลี่ยนแปลงไปมาก ราชวงศ์เหลียงตกอับ ยอดฝีมือจากทั่วทุกสารทิศหลุกฮือขึ้นต่อต้านทำการกบฏ เยว่เจิ้งเฟิงถือโอกาสนั้นรวบรวมผู้มากความสามารถสร้างกองกำลังขึ้น เยว่ฉางแข็งยิ่งปราดปรือยิ่งกว่า ความสามารถของตระกูลเยว่โดดเด่นขึ้นจนกลายเป็นไม่งามล้ำเลิศเหนือผู้ใดในเจียงตง

ดังคำกล่าวที่ว่าไม้เด่นเกินไพร¹⁶ ยิ่งพวกเขามีชื่อเสียง ฝ่ายศัตรูก็ยิ่งหวาดกลัว เพื่อทำลายตระกูลเยว่ให้สิ้นซาก กองทัพราชวงศ์เหลียงจึงร่วมมือกับ

¹⁴ ฤทธิการแพทย์แผนจีนแบ่งอวัยวะภายในเป็นอวัยวะต้นและอวัยวะกลาง โดยอวัยวะต้นทั้งห้า ได้แก่ ตับ หัวใจ ม้าม ปอด และไต

¹⁵ คำเรียกดินแดนที่ตั้งประเทศจีนในสมัยโบราณ

¹⁶ ลำานวจน หมายถึง โดดเด่นเป็นที่สะดุดตา เปรียบดั่งต้นไม้ที่เติบโตเกินไม้อื่นๆ ในป่า

กองทัพอ๋เป่ย ขณะที่กองทัพตระกูลเยว่ถูกบีบเข้าสู่ทางแคบระหว่างยอดเขาทั้งสอง หน่าซำกำลังศัตรูยิ่งเหนือกว่า ทำได้เพียงรบจนตัวตาย ใครเล่าจะคิดว่าคนผู้หนึ่งกลับปรากฏตัวขึ้นราวกับฟ้าส่งลงมา ในเมื่อถือกระบี่เล่มยาว พาดฟันบีบคั้นทัพศัตรูให้ถอยหนีด้วยท่าที่องอาจ เพียงคนเดียวก็สามารถขับไล่กองกำลังนับหมื่นไปได้ อีกทั้งยังบนศีรษะแม่ทัพใหญ่ของอ๋เป่ย ในที่สุดสถานการณ์ซึ่งตกเป็นรองก็พลิกผัน

คนผู้นั้นคือบุตริแท้ๆ ของเยว่เจิ้งเฟิง ซึ่งแยกจากกันไปนานหลายปี...
เยว่ฉางหลัง

บิดากับพี่ชายไม่เชื่อว่าเด็กหญิงตัวน้อยผู้นอนหายใจระรวยในวันนั้น จะกลับกลายเป็นยอดฝีมือสะเทือนยุทธภพเช่นนี้ และสิ่งที่ทำให้พวกเขาคาดไม่ถึงยิ่งกว่าก็คือ รูปร่างของเยว่ฉางหลังไม่ได้งดงามเช่นในความทรงจำอีกแล้ว โดยเฉพาะบริเวณหางตาที่เกิดรอยตราสีแดงเพลิงอย่างชัดเจน

เยว่ฉางหลังอธิบายแน่ชัดไม่ได้ว่ารอยนี้เกิดขึ้นจากอาการบาดเจ็บเมื่อยังเล็ก หรือเป็นเพราะวิสุทธิคัมภีร์ชื่อไม่ที่นางฝึกฝนกันแน่ นางจำได้เพียงว่าเมื่อครั้งยังเด็ก หากตนสวมกระโปรงก็就会被ผู้อื่นชี้ว่าวิพากษ์วิจารณ์อย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น ภายหลังจึงตัดสินใจแต่งกายเช่นบุรุษ สวมหน้ากากอำพรางข้างดวงตา เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ทำให้ผู้อื่นเคารพยำเกรงนางมากขึ้นหลายส่วน

พอได้พบกับบุตริที่พลัดพรากห่างออกเป็นเวลานานอีกครั้ง เยว่เจิ้งเฟิง ย่อมยินดีปรีดา ยังจะคำนึงถึงสิ่งอื่นใดได้อีก ยิ่งไปกว่านั้น การที่เยว่ฉางหลังฝึกฝนยอดวิชาจนสำเร็จเป็นดังเลือดติดปีกสำหรับตระกูลเยว่ ไม่นานนางก็ติดตามพี่ชายเข้าสู่สนามรบ และสร้างผลงานอันเป็นที่เลื่องลือมากมาย

ภายหลังเยว่เจิ้งเฟิงจากไปด้วยโรคร้าย เยว่ฉางหลังกับพี่ชายจับมือกันช่วงชิงแผ่นดินครึ่งก่อนจงหยวน ในได้เหล่าไม่มีผู้ใดไม่รู้จักชื่อเสียงเรียงนามของสองพี่น้องคู่นี้ ทว่ามีคนน้อยคนนักที่รู้จักเยว่ฉางหลังในร่างสตรี

หลายวันมานี้พวกเขาต้องประจันหน้ากับกองทัพมอแปยไม่หยุดหย่อน

เยว่ฉางหลิงจึงรู้สึกอ่อนล้า นางไม่คาดคิดว่าแม่ตนจะออกคำสั่งอย่างเด็ดขาดแล้ว ยังมีคนกล้าออกมาที่บ่อน้ำพุร้อนในยามราตรี ขณะกำลังไต่รตรองว่าจะลงมือสังหารอีกฝ่ายดีหรือไม่ นางก็หันไปเห็นหวังสวินพอดี

คิ้วของเยว่ฉางหลิงขมวดด้วยความแปลกใจ

นางบดมือหนึ่งครั้ง น้ำในบ่อพลันก่อตัวเป็นคลื่นทับซ้อน เมื่อฟองคลื่นกระทบกันแล้วร่วงลงสู่ผืนน้ำ นางก็สวมเสื้อคลุมก่อนจะขึ้นมาสวมถุงเท้ากับรองเท้าบูริมบ่อ

หวังสวินเริ่มยืนไม่มั่นคงขึ้นมาทันที เขารู้ดีว่าสิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าร้ายแรงมากพอจะปลิดชีวิตของตน ต้องกล่าวบางอย่างให้อีกฝ่ายล้มเลิกความคิดที่จะเอาชีวิตเขา แต่อย่างไรเขาก็เป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง จึงฝืนทำสีหน้าสงบนิ่งไม่ได้ เพราะหัวใจสั่นไหวอย่างรุนแรง

เขาอ้าปากอ้าอึ้งอยู่หลายครั้ง แต่ยังเอ่ยคำใดออกมาไม่ได้

เยว่ฉางหลิงจับจ้องดวงหน้าเล็กซึ่งยังคงความอ่อนวัยของหวังสวิน ก่อนจะหลับตาลงอย่างอึดอัดใจ

ตั้งแต่นางยังเล็กเคยได้ยินมารดาพร่ำสอนว่า หากสตรีถูกบุรุษอื่นเห็นเรือนร่างเปลือยเปล่า ถ้าไม่สังหารก็ต้องแต่งงานกับคนผู้นั้น ขนของเด็กชายตรงหน้ายังขึ้นไม่ครบถ้วนเสียด้วยซ้ำ นางยอมไม่พุงไปหาน้องชายผู้นี้และบอกว่า ‘นี่ผิดจรรยาอย่าดู’¹⁷ แต่ในเมื่อเจ้าดูไปแล้วก็จงเตรียมสินสอดมาแต่งงานเข้าเรือนเถิด

และนางจะไม่สังหารเด็กน้อยที่แม่ผูกไปมื่ออย่างไรแรง¹⁸ คนหนึ่งเช่นกัน

ในขณะที่สถานการณ์ตรงหน้ากำลังอึดอัดกระอักกระอ่วน เสียงกลองรบก็ดังมาจากบริเวณที่อยู่ไกลออกไป เยว่ฉางหลิงรู้ในทันทีว่าเกิดเรื่องร้ายแรง

¹⁷ คำสอนของขงจื้อ มาจาก ‘ผิดจรรยาอย่าดู ผิดจรรยาอย่าพูด ผิดจรรยาอย่าฟัง’

¹⁸ ลำนวนจีน หมายถึง ร่างกายอ่อนแอ ไร้เรี่ยวแรง

พวกเขาจึงเรียกรวมพลทหารอย่างกะทันหัน

นางม้วนผมเป็นมวยแล้วสวมหน้ากาก ตอนที่กำลังจะเร่งฝีเท้ากลับค่ายทหารนั้น พลันเหลือบไปเห็นหวังสวินยังคงตะลึงงันอยู่กับที่จึงเอ่ยกับเขา

“สิ่งที่เห็นในราตรีนี้ ห้ามบอกบุคคลที่สามเป็นอันขาด รวมถึงบ่าวที่จงรักภักดีผู้มีวรยุทธ์แกร่งกล้าของเจ้าด้วย”

หวังสวินเหม่อลอย ยังไม่เข้าใจความหมายในวาจาของนางอย่างชัดเจน เยว่ฉางหลิงจึงเอ่ยถามเสียงตื้ออีกครั้ง “ได้ยินแล้วหรือไม่”

หวังสวินพยักหน้าตามสัญญาตามน

มุมปากของเยว่ฉางหลิงยกโค้ง ก่อนจะยื่นมือไปลูบศีรษะของเขาเบาๆ “รีบกลับไปเสีย เมื่อข้ากลับจากการรบ เจ้าจงมาพบข้าที่กระโจม”

นางกล่าวทิ้งท้ายก่อนที่จะร่างจะเคลื่อนหายไปในพริบตา หวังสวินรู้สึกว้าวุ่นใจแวบหนึ่ง ก่อนจะกลายเป็นการหายตัวไปกลางอากาศแล้ว เขายกมือสัมผัสศีรษะท่ามกลางหมอกควัน หากเส้นผมยังไม่เปียกชื้นอยู่ เขาก็เกือบจะเข้าใจว่านี่เป็นเพียงภาพฝันฉากหนึ่งเท่านั้น

เมื่อเยว่ฉางหลิงกลับถึงกระโจม ทหารเฝ้าเวรยามก็เปลี่ยนคนไปแล้ว

กองทัพรวมพลเรียบร้อย เตรียมพร้อมเดินทัพทุกเมื่อ นางคาดคะเนไม่ผิดจริงๆ กองทัพม่อเป่ยกิตจะอาศัยตอนที่กองทัพตระกูลเยว่ไม่หันตั้งตัวบุกโจมตีกลางดึกจริงๆ

ขุนพลตำแหน่งสูงของกองทัพหลายคนรออยู่ในกระโจมแล้ว เมื่อเยว่ฉางหลิงก้าวเท้าเข้าไป เยว่ฉางเซ็งก็มองเส้นผมเปียกชื้นของนางพลางเอ่ยถาม “ไปที่ใดมา”

“มีธุระเล็กน้อย” เยว่ฉางหลิงเดินไปหยุดข้างกายเขา “ยกคนมาเท่าไร”

“ประมาณสองหมื่น กำลังพลกลุ่มนี้เดินทางมาจากทิศตะวันออก ไม่ใช่ทัพหน้าที่เคยประมือกับพวกเรามาก่อน จะถึงด่านหยางเหมินอย่างรวดเร็วที่สุดในยามอื่น”¹⁹

เยว่ฉางหลังทะเลถึงกันไปครู่หนึ่ง กำลังพลเพียงสองหมื่นไม่อาจตีเมืองแตกอย่างแน่นอน พวกเขาเกลี้ยกล่อมเข้าเขตแดนของพวกนางกลางดึก ไม่รู้ว่ามีจุดประสงค์อันใดแน่

เยว่ฉางซึ่งขึ้นไปยังแผ่นดินด้านหลัง “หากพวกเขามาสมทบกับทัพหน้าม่อเป่ย์ พวกเราจำเป็นต้องชิงลงมือก่อน ด้านเจียกู่แห่งนี้มีภูเขานับสองด้านเพียงทัพฝ่ายเราเร่งเดินทางไปดักรุกก่อนยามโจว²⁰ คืนนี้ จะต้องล้มพวกเขาได้ในครั้งเดียวเป็นแน่”

เสียนเยาเอ่ย์ขึ้น “ให้ข้ายกกองทัพอัศวินไปสำรวจเส้นทางก่อน หากฝ่ายศัตรูซ่อนแผนล่อหลอก พี่นางซึ่งคอยลงมือตอบโต้ไม่ดีไปกว่าหรือ”

เยว่ฉางซึ่งส่ายหน้า “ประมุขเสียนเพิงเดินทางมาเมืองไท่ซิง ไม่คุ้นเคยกับลักษณะพื้นที่บริเวณนี้ ข้าย่อมไม่ปล่อยให้กองทัพอัศวินเสี่ยงอันตรายได้”

ระหว่างที่พวกเขาสนทนากันนั่นเอง มีคนผู้หนึ่งก้าวเร็วๆ เข้ามาในกระโจม คำนวณด้วยหนึ่งตรงขอบโต๊ะขึ้นกรอกปาก แล้วกวาดตามองคนทั้งหมดรอบหนึ่งด้วยความเอือมระอา “ยังไม่รู้ว่าศัตรูคือผู้ใดก็เริ่มจัดทัพตั้งกระบวนแล้ว ข้านับถือพวกเจ้าจริงๆ”

คนผู้นี้ถือตนอวดดี กระทั่งไม่เห็นเยว่ฉางซึ่งอยู่ในสายตา เขาต้องเป็นฟุหลิวจึงอย่างไม่ต้องสงสัย

เยว่ฉางซึ่งไม่คิดถือสา “ไม่ทราบว่าคุณชายหมายความว่าอย่างไร หรือทหารม้าเหล่านั้นหาใช่ทัพแคว้นเยียน”

ฟุหลิวจึงกล่าวตอบ “เมื่อครู่พอได้ฟังข้าก็คิดว่า... ในเวลาตีกันดินหมอกหนาเสียจนเงาคนนอกกระยะร้อยหมี่²¹ ยังเห็นไม่ชัดเจน ทหารเผ่าเวรยามผู้นั้น

¹⁹ ช่วงเวลาตั้งแต่ 03.00 น. - 04.59 น.

²⁰ ช่วงเวลาตั้งแต่ 01.00 น. - 02.59 น.

²¹ โดยที่ 1 หมี่ เท่ากับ 1 เมตร

กลับบอกจำนวนกำลังพลทัพศัตรูจากบนด้านที่อยู่ไกลเช่นนี้ได้ นี่ไม่เหนือความคาดหมายไปหน่อยหรือ”

คนทั้งหมดไม่คิดว่าคำที่เขาเอ่ยเตือนไว้เหตุผล

เส้นเย้าขมวดคิ้วถามขึ้น “หมายความว่าเรื่องที่ทหารเฝ้าเวรยามรายงานถือเป็นความเท็จหรือ”

ฟุหลิวจึงกลอกตาขึ้นด้านบน “หากทหารคนสองคนเป็นไส้ศึกฝ่ายศัตรู ก็ยังพอเป็นไปได้ แต่ถ้าทหารเฝ้าเวรยามทั้งกองทัพล้วนทรยศ เช่นนั้นคุณชายใหญ่เยว่คงจัดการคนได้ล้มเหลวเสียแล้วกระมัง ข้าสอบถามโดยละเอียดแล้ว แม้กล่าวว่าพวกเขามองเห็นทัพที่กำลังบุกมาสวมชุดเกราะทหารม่อเป่ยจริงๆ หรือชุดเกราะสีดำเห็นไม่ชัดเจนในยามราตรี ทว่า...” เขาจึงใจเจ็บเสียง แล้วกำหมัดทุบโต๊ะหนึ่งครั้ง “พวกเขาล้วนขี่ม้าขาว ม้าขาวนั้น ไม่ต้องกล่าวถึงแคว้นเยียนที่นิยมสีดำเลย คนทั่วไปหากสติปกติย่อมไม่มีทางพร้อมใจขี่ม้าขาว ขณะเคลื่อนทัพยามวิกาลให้เป็นเป้าสายตาผู้คน ช่างเถิด คิดเสียว่าพวกเขาสติไม่ปกติก็แล้วกัน แต่ม้าขาวจำนวนมากเพียงนั้นจะรวบรวมมาจากที่ใดได้เล่า”

ขุนพลหลายคนในกระโจมยังคงใคร่ครวญ แต่เยว่ฉางซึ่งเข้าใจความนัยที่แฝงอยู่ทันที “เช่นนี้เห็นที่พวกเขาคงไม่ใช่ชาวเยียน แต่เป็นชาวตองอี้²² มีเพียงเผ่าเชียงโนดินแดนตองอี้ที่เลี้ยงม้าขาวทั้งเผ่าตามความเชื่อของพวกเขา แต่กลับสวมเสื้อเกราะทหารม่อเป่ย คาดว่าคงร่วมเป็นพันธมิตรกับแคว้นเยียน และทำหน้าที่เป็นทัพหลอกล่อศัตรูเสียแล้ว”

หลังจากได้ยินเช่นนั้นคนทั้งหมดก็ตื่นตระหนก และเป็นเส้นเย้าที่หลุดปากถามออกไป “เผ่าเชียงที่เล่าลือว่าเชี่ยวชาญการใช้พิษและแมลงพิษเป็นอย่ายิ่งนะหรือ พวกเขามาสมคบกับแคว้นเยียนได้อย่างไร”

ฟุหลิวจึงยกนิ้วชี้ขึ้นส่ายไปมา “สมคบกันได้อย่างไรไม่ใช่เรื่องที่ต้องใส่ใจ ในเวลานี้ เรื่องสำคัญคือ แท้จริงแล้วจุดประสงค์ของพวกเขาคือสิ่งใดต่างหาก”

22 คำเรียกชนกลุ่มน้อยทางฝั่งตะวันออกของดินแดนจหยวน

เยว่ฉางหลิงเห็นฟู่หลิวจึงเข้าใจสถานการณ์ทั้งหมดอย่างกระจ่างแจ้ง แต่ยังอมพะนำในเวลาหน้าสี่หน้าขวานเช่นนี้ จึงข่มกลั้นอารมณ์ฟังต่อไปไม่ไหว นางปลิ้นคว้าจับนิ้วของเขา ก่อนจะแย้มยิ้มกว้างพลางเอ่ย “หากกล่าวจบในประโยคเดียวได้ ก็อย่าได้ชักช้าเสียเวลา”

แม้แรงมือของเยว่ฉางหลิงจะไม่หนักนัก ทว่าฟู่หลิวจึงไม่สงสัยแม้แต่น้อยหากนิ้วมือของตนอาจถูกหักในอีกครู่ต่อมา เขาสูดลมหายใจเข้าลึกก่อนเอ่ยต่อ “ดังนั้นข้าจึงสังเกตดวงดาวในคืนนี้ และพบว่าอีกไม่นานสวรรค์จะมอบฝนทำให้ใหญ่ล้นมา คาดว่ากองทัพตงอี่จิงใจจะล่อพวกเจ้าไปที่ด่านเจียกู่แล้วดักซุ่มโจมตี อาศัยลักษณะพื้นที่ลาดชันแห่งนั้นทำให้ม้าศึกของพวกเจ้าต้องพิชร้ายเข้า จากนั้นก็หนีไป พวกเจ้ายังพะวงถึงกองทัพม่อเป่ย์ยอมไม่ตามไล่ล่าสังหาร เมื่อกำลังพลกลุ่มใหญ่ของพวกเจ้ากลับมาก็จะแพร่พิชร้ายแก่ทุกคนกว่าจะรู้ตัวก็ไม่ทันกาลเสียแล้ว เพราะกองทัพม่อเป่ย์กำลังบุกเข้ามา อุบายนี้เป็นหนึ่งในสามสิบหกกลยุทธ์ที่เรียกว่าการยืมมีดฆ่าคน...”

เขายังกล่าวไม่ทันจบ เยว่ฉางหลิงก็คลายมือออก วาจានี้ทำให้สถานการณ์แจ่มชัดขึ้นมา แม้เผ่าเซียงมีกำลังพลน้อย ทว่าจะดูแลไม่ได้ ต้องให้ต้องใช้กองกำลังหลักก็จำเป็นต้องการบให้ราบคาบก่อนที่พวกเขาจะยกพลถึงด่านเจียกู่ ทั้งยังต้องระวังไม่ให้ผู้ได้รับพิชร้ายกลับมาที่เมืองไ่ซิงอีกด้วย... คึกครานี้แม้ชัยชนะอยู่ในกำมือ แต่เมื่อนึกถึงทหารหาญที่มุ่งหน้าบุกด่านศัตรูกลับเป็นภัยอันตรายร้ายแรงยิ่ง

เยว่ฉางหลิงคิดจะเสนอตัวนำทัพออกรบ แต่เยว่ฉางเซิงชิงเอ่ยตัดบทสนทนาของนาง “ทัพใหญ่ของม่อเป่ย์พร้อมโจมตีมาทุกเมื่อ เจ้าต้องรั้งอยู่รักษาเมืองไ่ซิง”

“พี่ใหญ่คือผู้นำกองทัพตระกูลเยว่ จะไปเสี่ยงอันตรายได้อย่างไร”

เยว่ฉางเซิงตอบไล่ของนางเบาๆ ดวงตาซึ่งเต็มไปด้วยแว่หว้งไยปรากฏความเด็ดเดี่ยวไม่ยอมให้คัดค้าน “เมื่อข้าเป็นผู้นำกองทัพ แล้วเจ้าจะไม่ฟังคำสั่งของผู้นำหรือ” เขาหมุนกายแล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงองอาจ “จึงอู่เว่ย เว่ย-

สิ่งอัน จงรับบัญชา”

ขุนพลทั้งสองค้อมกายยกมือคำนับ “ข้าพเจ้าน้อยพร้อมรับบัญชา”

“เตรียมทหารม้าสองหมื่นนาย พลธนูอีกห้าพันนาย แล้วติดตามข้า
มุ่งหน้าไปที่ด่านเจียกู่!”

**เมฆดำดบังดวงจันทร์ ผืนฟ้าทางไกลออกไปมีสายฝนและหิมะตก
พร้อมกัน ทั้งยังผสาดไปด้วยกลิ่นอายวังเวง**

เยว่ฉางหลังทอดสายตามองเยว่ฉางเซียงยกทัพเคลื่อนห่างออกไปจากบน
กำแพงเมือง กระทั่งพวกเขาหายลับไปกับความมืดมิดยามราตรี นางก็ยังคง
จ้องมองเทือกเขาสูงตระหง่านตรงหน้าโดยไม่มีใครรู้ได้ว่ากำลังคิดสิ่งใดอยู่

จู่ๆ คนผู้หนึ่งก็สะกิดแผ่นหลังของนาง เมื่อนางหันไปมอง... เห็นพู่-
หลิวจิ้งยืนห่อกายใต้เสื้อคลุมตัวหนาอยู่เบื้องหลัง

เขากระแอมกระไอ “ข้าคิดว่าการตัดสินใจของคุณชายใหญ่เยว่นั้น
ถูกต้อง เขาจากไปเช่นนี้ ข้าคะเนาอีกไม่นานกองทัพอพยจะมีการเคลื่อนไหว
หากเทพแห่งสงครามเช่นเจ้าไม่ระวังอยู่ ทิวทั้งเมืองไท่ซึ่งต้องไกลาหล่นวาย
เป็นแน่”

“ข้ารู้”

“แทนที่จะชมทิวทัศน์ยามราตรีอยู่ตรงนี้ มีผู้ใคร่ครวญว่าจะรักษาเมือง
อย่างไรดีกว่า...” พู่หลิวจิ้งกล่าวได้ครั้งหนึ่ง พอเห็นแวตาทาที่เยว่ฉางหลังใช้มอง
ตนแฝงความอ่อนโยนอย่างเลือนราง ก็ร้องอุทานอย่างไม่ค่อยชินนัก “อย่ามอง
ข้าเช่นนั้น ข้าเพียงต้องการเอาตัวรอด ไม่ใช่ทำเพื่อเจ้า”

“ข้ารู้”

“พอเถิด เจ้าจะรู้อะไรกัน”

“ข้ารู้ว่า... พู่หลิวจิ้งเป็นบัณฑิตที่แม่ผูกไก่อ้อย่างไรแรง แต่เชี่ยวชาญใน
การวางแผนและหลบหนีเป็นอย่างมาก ปัญหาอันซับซ้อนที่แม้แต่ตัวข้ายังแก้
ไม่ได้ เจ้ากลับทำได้อย่างง่ายดายราวพลิกฝ่ามือ” เยว่ฉางหลังเอ่ยด้วยน้ำเสียง

เรียบเฉย ทว่ามุมปากแฝงรอยยิ้มบางๆ “ดังนั้น...ขอบคุณมาก”

ผู้หญิงไม่เคยเห็นเยว่ฉางหลิงยิ้มเช่นนี้มาก่อน ทั้งยังปราศจากความหึงเหินเอ็นชาน ตรงกันข้ามกลับดูปกติธรรมดายิ่งนัก หน้ากากครึ่งอันนั้นปกปิดดวงตาสุกสกาของอีกฝ่ายไม่ได้ เขามองด้วยหัวใจอันสิ้นไหว พลังเอื่อยเสียดจะถูกตะกักก้อย่างไม่อาจควบคุม “ดู...ดูเหมือนว่าจะมีค่าเล่าเรียนล้นหลามเกี่ยวกับข้ามากมายนะ...” กล่าวจบเขาก็จามออกมาครั้งหนึ่ง ก่อนจะก้าวเท้าลงจากกำแพงเมืองด้วยท่าที่ลนลาน

แม้ผู้หญิงไม่ใช่คนนำเคาเพเชื่อถือ ทว่าวาจาที่กล่าวออกมานั้นใกล้เคียงกับความจริง

ยามฝั่งต้น²³ เมื่อฟ้าเริ่มสาง กองทัพม่อเป่ยกียกพลบุกโจมตี ขบวนทหารม้าดำทะมึนเบื้องหน้าส่งเสียงคำรามพร้อมที่จะประจัญบาน กระทั่งเหล่าผู้เก่งกล้าในยุทธภพซึ่งพบเห็นการต่อสู้โรมรันจนชินต้ายักกลืนหายใจแห่งการฆ่าฟันทำให้สิ้นไหวอย่างอดไม่ได้ กองทัพศัตรูช่างยิ่งใหญ่

เยว่ฉางหลิงยกคันธนูขนาดมหึมาน้ำหนักกว่าแปดสิบจิน²⁴ ด้วยมือหนึ่ง ขณะที่อีกมือขยับหมุนลูกธนูชนนกันไปด้วย

นางไม่ได้พบเห็นกองทัพนี้เป็นครั้งแรก และจะไม่ใช่ครั้งสุดท้ายอย่างแน่นอน ลักษณะพื้นที่บริเวณนี้เหมาะสมได้เปรียบ นางย้ำเตือนตนเองในใจว่าไม่เพียงต้องรักษาเมืองไว้ ยังอาศัยโอกาสนี้ถลกหนังของพวกตัวจื่อแห่งม่อเป่ยกออกมาให้จงได้

เยว่ฉางหลิงยืนอยู่บนยอดกำแพงเมือง น้ำคันธนูโค้งออกราวจันทร์เต็มดวง พลังร้องออกคำสั่ง “บุก!”

นับปล้นลูกธนูสีดำดอกหนึ่งก็แหวกผ่านผืนฟ้าเหนือเมืองไท่ซิ่ง พุ่งตรง

²³ ช่วงเวลาตั้งแต่ 03.00 น. - 04.59 น.

²⁴ โดยที่ 1 จิน เท่ากับ 0.5 กิโลกรัม

ไปฉีกกระชากม่านอากาศ

กองทัพม่อเป่ยกุโจอมตีเมืองไท่ซึ่งอย่างกะทันหัน ศึกครั้งนี้ใช้เวลารบ
ถึงสองวันเต็ม ท้าพลสองฝ่ายสูญเสียกำลังทหารไปไม่น้อย ชุนพลใหญ่สองนาย
ของกองทัพม่อเป่ยสิ้นใจด้วยลูกธนูของเยว่ฉางหลัง พวกเขามูโจอมตีอยู่นาน
กลับไม่สำเร็จ ซ้ำยังรู้ข่าวว่าไฟไหม้เสบียงอาหาร จึงจำต้องยกทัพแบกความ
พ่ายแพ้กลับไป

กองทัพฝ่ายเยว่ฉางหลังปิติยินดีอย่างมาก นางยังไม่ทันปลดชุดเกราะ
ออก ก็ได้รับข่าวดีว่ากองทัพตระกูลเยว่ปราบปรามเผ่าเซียงจนราบคาบ ความ
รู้สึกราวกับมีก้อนหินถ่วงอยู่ในใจจึงเบาลงครึ่งหนึ่ง แต่ไม่นานทหารคนสนิท
ก็รายงานด้วยสีหน้าเป็นทุกข์

“แม่ทัพใหญ่ได้รับพิษแล้วขอรับ”

เยว่ฉางซึ่งถูกเผ่าเซียงลอบตลบหลังจนถูกเข็มพิษ หลังจากฝืนประคอง
ตัวมาถึงหน้าเมืองไท่ซึ่งได้ก็ทรุดล้มลง กระทั่งหยดกายเย็นขึ้นยังทำไม่ได้

หมอประจำกองทัพอับจนหนทาง ผู้อาวุโสในยุทธภพหลายคนก็ช่วยกัน
เดินลมปราณขับพิษให้เขา ทว่าแทบไม่เห็นผล

ฟุหลิวจึงค่อยๆ หยิบเข็มพิษขึ้นมองพลาเงย “คุณชายใหญ่เยว่
ต้องพิษใบหญ้าหลิสุ แม้เป็นพิษร้ายแรง แต่ก็เชื่อว่าจะไร้ยาแก้”

เยว่ฉางหลังถามทันที “แกอย่างไร”

“ใช้พิษล้างพิษ กระสายยาก็คือหญ้าหลิสุ” ฟุหลิวจึงบอก “ข้าเคยพบ
หญ้าหลิสุที่ผาสือจือบนยอดเขาเป่ยหมิง ทว่ายอดเขาเป่ยหมิงไม่เพียงหนาว
เหน็บเสียดกระดูก หนทางยังขรุขระสูงชัน แม้เชี่ยวชาญวิชาตัวเบาเพียงใด
ก็ยั้งต้องใช้เวลาราวหนึ่งวันกว่าจะเหยียบย่างขึ้นสู่ยอดเขาได้”

“หากข้านำหญ้าหลิสุกลับมาก่อนพระอาทิตย์ขึ้นในวันพรุ่งนี้ เจ้ามั่นใจ
ที่ส่วนว่าจะช่วยชีวิตพี่ใหญ่ของข้าได้”

“เจ็ดส่วน”

ชายหนุ่มเห็นเยว่ฉางหลังคว่ำกระบี่เดินออกไปแทบจะทันทีที่ส่งเสียงเรียกไว้ “ข้าก่อน เจ้าเคยเห็นหรือว่าหญ้าหลิ่วเป็นอย่างไร”

ฟุหลิวจึงเสียใจเป็นอย่างยิ่งที่ตนเองเอยถามประโยคนั้น

หากมิใช่เพราะเขาปากเปราะเกินไป เยว่ฉางหลังก็คงไม่หัวเขากออกมา โดยไร้การพูดพร่ำทำเพลงเช่นนี้ เหตุที่ใช้คำว่า ‘หัว’ เพราะชายหนุ่มร้องตะโกนไม่หยุดว่าตนเองไม่รู้วิชาตัวเบา สุดท้ายจึงถูกกระซกขึ้นหลังม้า ฟุ่ทะยานไปตามเส้นทางสู่ยอดเขาเป่ยหมิงท่ามกลางสายตาของผู้คนโดยรอบ

โชคดียิ่งที่เขาจิตใจเข้มแข็งมาแต่ไหนแต่ไร ยามถูกเยว่ฉางหลังลากป็นขึ้นสู่ยอดเขาสูงท่ามกลางพายุหิมะโหมกระหน่ำ ฟุ่หลิวจึงจึงยังกล่าวปลอบใจตนเองได้ว่า ‘เมื่อเคยชินก็จะดีขึ้นเอง’

...

ผ้าสือจื่อบนยอดเขาเป่ยหมิงสูงชันราวถูกขวานจามแบ่ง เนื่องจากหลายวันมานี้หิมะตกหนัก ทำให้ต้นไม้ถูกปกคลุมด้วยสีขาวจากน้ำค้างเหม็นตึ๋ม เยว่ฉางหลังไม่รู้จักพืชสมุนไพร จึงทำได้เพียงใช้ด้ามกระบี่ปาดหิมะออกไป

ฟุ่หลิวจึงเห็นเช่นนั้นก็รีบส่งเสียงร้องห้าม “แม่หญ้าหลิ่วจะทนความหนาวเย็น แต่ถ้าต้องการทำกระสายยากี่จำต้องเด็ดพร้อมใบ เจ้าทำเช่นนี้ หากใบหญ้าขาดไป จะไม่เป็นการเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์หรอกหรือ”

เยว่ฉางหลังเก็บกระบี่ มองฟุ่หลิวจึงใช้มือเชี่ยหิมะบนต้นหญ้าอย่างระมัดระวัง “เจ้าทำเช่นนี้ถึงยามฟ้ามืดก็ยังหาไม่พบ”

ชายหนุ่มไม่ได้ใส่ใจนาง ยังคงตามหาทีละต้นๆ ต่อไป

ลมหนาวกระโชกเสียดกระดูก ประหนึ่งกรีดคว้านก้อนเนื้อออกจากผิวหนังทั้งเป็น แม้แต่เยว่ฉางหลังยังตัวสั่นเทา ฟุ่หลิวจึงยิ่งตัวแข็งจนก้าวเท้าออกไปไม่ได้ เขย็นเท้าเอวอยู่ริมหน้าผา กวาดตามองรอบด้านอย่างท้อแท้ ทันใดนั้นก็เลิบบไปเห็นหญ้าลักษณะคล้ายช่อดอกไม้พร้อมกันใบสีม่วงหลายต้นอยู่กลางพุ่มไม้ได้ขอบหน้าผา จึงร้องตะโกนออกมาอย่างตื่นเต้นดีใจ

“ข้าหาเจอแล้ว! คือต้นสีม่วงเหล่านั้น แต่แบบนี้อันตรายเกินไป พวกเราต้องคิดหา...”

เขายังไม่ทันกล่าวคำว่า ‘วิธี’ จนจบ ก็เห็นร่างของเยว่ฉางหลิงเคลื่อนไหวในพริบตาพลันกระโดดไปยืนบนขอบหน้าต่าง ทำให้ฟุหลิวจึงตื่นตกใจยิ่งนัก “ระวัง...”

เยว่ฉางหลิงกระโดดหมุนกาย ดัดทะยานรวดเร็วราวกระเรียนโฉบบินเมื่อหย่อนกายกลับลงบนยอดผาอย่างแผ่วเบาอีกครั้ง หย่าาหลิวก็กำใบสีม่วงหลายต้นก็อยู่ในมือแล้ว

นางกำลังจะส่งพิษสมุนไพรให้ชายหนุ่ม แต่รู้สึกเจ็บราวกับมีปลายเข็มทิ่มแทงบนข้อมือข้างขวา แผลงสีดาขนาดเล็กตัวหนึ่งมุดเข้าใต้ผิวหนังของนางอย่างไม่ทันตั้งตัว

เยว่ฉางหลิงยังไม่รู้ว่านั้นคือแมลงอะไร ฟุหลิวจึงก็ปิดหญ้าหลิวในมือของนางหล่นลงอย่างแรง ก่อนจะถลกแขนเสื้อของนางขึ้นแล้วประคองข้อมือไว้

“เจ้ารอฟังให้จบก่อนแล้วค่อยกระโดดหน้าต่างไม่ได้เลยหรือ! หญ้าพิษเช่นนี้มักจะเป็นที่อาศัยของแมลงพิษชนิดต่างๆ ยามเก็บมาต้องระมัดระวังรอบคอบเป็นพิเศษ หากถูกกัดเข้า... สวรรค์ เจ้าไม่เพียงถูกกัดเท่านั้นนี่!”

เยว่ฉางหลิงรู้สึกว่แมลงตัวนั้นกำลังคืบคลานอยู่ใต้ผิวหนังของนาง “เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

ฟุหลิวจึงนวดคลึงขมับ “นี่คือแมลงงูชินที่ชอบดูดเลือดเป็นชีวิตจิตใจทันทีที่มุดเข้าสู่ร่างกายมนุษย์จะเริ่มดื่มเลือด ไม่พ้นเวลาหนึ่งถ้วยชา²⁵ พวกมันจะพองตัวจนปริแตกและปล่อยน้ำพิษออกมา เจ้าย่อมจะสิ้นใจอย่างไม่ต้องสงสัย!”

เยว่ฉางหลิงจ้องมองข้อมือของตนเองอย่างประหลาดใจ และเห็นฟุ-

²⁵ ประมาณ 15 นาที

หลิวจิงกระวนกระวายราวกับมดบนหม้อน้ำร้อน

“ແ່แล้วๆ เหลือเวลาเพียงครึ่งถ้วยชาแล้ว...”

นัยน์ตาของเยว่ฉางหลิงส่ายไปหาเล็กน้อย มือซ้ายของนางชักกระป๋องออกจากฝัก ก่อนจะจ่อไปที่แขนข้างขวาของตนเอง

ฟูหลิวจิงเงยหน้าขึ้นทันควัน “นั่นเจ้าจะทำอะไร”

“ตัดแขนทิ้งก่อนที่แมลงพิษจะแตกอย่างไรล่ะ” เยว่ฉางหลิงตอบ

“เจ้าเสียสติไปแล้วหรือ ทั้งร่างกาย เส้นผม และผิวหนังล้วนได้รับจากบิดามารดา คิดจะตัดก็กล่าวออกมาง่าย ๆ เช่นนี้ได้อย่างไร”

“ถ้าเช่นนั้น...” นางไต่ตรองถ้อยคำที่จะใช้ครู่หนึ่ง “การรักษาสุขภาพศพให้ครบสมบูรณ์นั้นดียิ่งกว่าหรือ”

“...” ฟูหลิวจิงแสดงสีหน้าราวกับเอาเคล็ด yok

เหลือเวลาไม่มากแล้ว เยว่ฉางหลิงไม่รอช้าอีกต่อไป ออกแรงวาดกระบี่

เข้าหาข้อพับแขนของตนเอง ไหนเลยจะรู้ว่าฟูหลิวจิงคว้าแขนเสื้อของนางอย่างไม่เกรงกลัวความตาย ทั้งยังรังเกียจนางค่อยๆ ลดกระบี่ลงอีกด้วย “เจ้าทำอะไร”

“เหลวไหล ยามมาที่ยอดเขาเป่ย์หมิงแห่งนี้พร้อมข้าก็มาอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ หากกลับไปเจ้าขาดเป็นสองท่อน จะให้ข้าอธิบายกับเยว่ฉางเชิงอย่างไร” เขาแย้งกระบี่ยาวมาอย่างไม่ยอมให้คัดค้าน ก่อนจะกรีดข้อมือของเยว่ฉางหลิงเป็นแผลเปิดเล็กๆ อย่างรวดเร็ว โลหิตสีแดงสดไหลทะลักออกมาในทันที จากนั้นเขายื่นแขนซ้ายของตนเองเข้าใกล้ และกัดฟันแน่นขณะที่กดคมกระบี่ลากผ่านแขนตน ท่วงท่าการจับกระบี่ของเขาล่องแคล่ว ดูไม่คล้ายบัณฑิตผู้เชื่องช้ามีกษัตริย์อักรลัคนิด และทั้งที่หนาวเหน็บเสียดกระดุก บนหน้าผากกลับปรากฏเม็ดเหงื่อผุดพราย

ฟูหลิวจิงยกข้อมือของเยว่ฉางหลิงขึ้น แล้วยื่นหน้าไปเพ่งพินิจโดยละเอียดใกล้ๆ ราวกับรอคอยโอกาสเหมาะสม จับปล้นเขาก็ขยับแขนที่เต็มไปด้วยเลือดของตนเองมาด้านหน้า พร้อมกับที่เยว่ฉางหลิงรู้สึกคล้ายแมลง

ในข้อมือกำลังเคลื่อนไหว นางทำท่าจะหดแขนตามสัญชาตญาณ แต่ไม่รู้ตัวอีกฝ่ายเดินเร็วแรงมหาศาลเพียงนั้นมาจากที่ใด

เขาจับนางไว้แน่นพลางร้องบอกเสียงดุดัน “อย่าขยับ!”

เพียงชั่วพริบตา แผลงพิษตัวนั้นก็มุดเข้าสู่ข้อมือของฟูหลิวจึงอย่างรวดเร็วตามแนวโลหิตที่หลังริน เมื่อเห็นเช่นนั้นเขาจึงปล่อยมือของเยว่ฉางหลิงจากนั้นก็ทิ้งกายลงนอนแผ่อยู่บนพื้น “วางใจเถิด เจ้ารอดตายแล้ว”

เยว่ฉางหลิงจับจ้องเขานิ่งงัน ดวงตาขลับทั้งสองฉายแววงงง “เจ้า...”

“ข้าก็จะไม่ตายเช่นกัน” ฟูหลิวจึงลุกขึ้นนั่งอย่างยากลำบาก จิกเลือดของตนเองออกมาแถบหนึ่งเพื่อห้ามเลือด “เดิมทีแผลงพิษชนิดนี้ ตัวผู้กับตัวเมียจะเชื่อมติดกัน เมื่อมุดเข้ามาภายในร่างกายมนุษย์ ตัวผู้จะปล่อยให้ตัวเมียกินก่อน มันแยกแยะไม่ได้ว่าเลือดพอหรือไม่ หรือต้องกินมากน้อยแค่ไหน ในเวลานี้หากมันได้กลืนเลือดที่ไม่เหมือนเดิม ก็จะต้องทิ้งคู่ของตนไปดูดกินอย่างตะกละตะกลาม”

เขาหันหน้ากลับไปมองอีกฝ่าย เมื่อเห็นข้อมือของเยว่ฉางหลิงยังคงมีเลือดไหลออกมา จึงรีบบอกให้นางนั่งลงแล้วยื่นผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งที่หยิบออกมาจากในอกเสื้อให้

เยว่ฉางหลิงรับมาด้วยความงงงง ขณะที่กบดแผลของตนก็พึ่งเขาเอ่ยต่อไป

“เมื่อแผลงตัวเมียพบว่าตัวผู้หายไป มันก็จะไม่ดูดเลือดอย่างบ้าคลั่งต่อ ส่วนตัวผู้เมื่อหันกลับมาพบว่าคู่ของตนหายไปก็จะไม่สบอารมณ์ หยุดดูดเลือดอย่างบ้าคลั่งเช่นกัน”

เยว่ฉางหลิงฟังเขาอธิบายเรื่องแผลงพิษต่างเผ่าอันน่าหวาดกลัวได้อย่างน่าสนใจ แล้วหลุดเสียงหัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้

ฟูหลิวจึงกล่าวอย่างสนใจ “เจ้ายังหัวเราะออกมาได้อีกหรือ เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดแผลงชนิดนี้จึงมีชื่อว่าแผลงพิษชนิดนี้”

เยว่ฉางหลิงเลิกคิ้วเหลือบมองเขา

“เพราะพวกมันมีสายใยเชื่อมต่อกัน แม้กายแยกห่างก็ยังรับรู้ถึงการมีตัวตนของอีกฝ่ายได้ แต่ถ้าไม่รับรู้แล้ว พวกมันก็จะสลายไปและปล่อยพิษออกมา...” ร่างของชายหนุ่มแข็งแกร่งเพราะความหนาว ลมหายใจที่พ่นออกมา ล้วนกลายเป็นหมอกขาว “เมื่อถึงยามนั้น พวกเราสองคนต่างต้องตาย”

เยว่ฉางหลิงได้ยืนเช่นนั้นก็สิ้นสະท้านไปทั้งร่าง

“หากร่างมนุษย์ที่มันอาศัยอยู่สิ้นใจ แมลงพิษย่อมมีชีวิตอยู่ไม่ได้เช่นกัน ท้ายที่สุดแมลงอีกตัวหนึ่งก็ต้องสละชีพบูชาความรัก ดังคำที่ว่า ‘บุปผาบาน มีร่วมชม บุปผาโรยมีร่วมตรม มีอาจเคียงร่วมกาย เพียงขอเคียงร่วมใจ’ ด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงเรียกมันว่าแมลงถงซิน²⁶ ซึ่งมีความหมายแฝงถึงการร่วมเป็นร่วมตายนั่นเอง”

²⁶ คำว่า ‘ถงซิน’ ในภาษาจีนหมายถึง ‘ร่วมใจ’

สาม คำสาบาน

วาจาของฟุหลิวจึงทำให้หัวใจของเยว่ฉางหลังร้อนรน

“เจ้าหมายความว่า หลังจากวันนี้หากพวกเราคนใดคนหนึ่งตายไป อีกคนก็จะไม่มีชีวิตรอดเช่นกันอย่างนั้นหรือ”

ชายหนุ่มทั้งผมของตนเองอย่างหมดอาลัยตายอยาก “เจ้าคิดอย่างไรเล่า”

ถึงแม้แต่ไหนแต่ไรมานางจะมีนิสัยสุขุมเยือกเย็น แต่ตอนนี้ไม่รู้ว่าจะรับมือกับสถานการณ์ตรงหน้าอย่างไร “ ‘กายแยกห่าง’ นั้นประมาณเท่าใด”

ฟุหลิวจึงทิ้งแขนทั้งสองลง “ตำรากล่าวว่าควรอยู่ใกล้กันภายในระยะหนึ่งร้อยจั้ง²⁷ แต่ถ้ามีคนได้รับพิษจากแมลงชนิดนี้จริงๆ ย่อมต้องจับมือไม่แยกจากกันนับแต่บัดนี้เป็นแน่ ผู้ใดจะกล้าใช้ชีวิตของตนเองเป็นเครื่องทดสอบว่าแท้จริงแล้วแมลงสองตัวนี้มีความรักลึกล้ำเพียงใด”

เยว่ฉางหลังรู้ว่าเขากล่าวได้ถูกต้อง ในความเป็นจริง หากมีคนถูกแมลงชนิดนี้กัด ก็แทบไม่มีผู้ใดยอมใช้เลือดของตนเองล่อแมลงพิษออกมา ทว่า

²⁷ โดยที่ 1 จั้ง มีความยาวประมาณ 3.3 เมตร (เท่ากับ 10 นิ้ว)

ฟูหลิวจึงกลับทำเช่นนั้น บารุชผู้รักตัวกลัวตายและต้องการใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรี ทำเช่นนั้นเพื่อช่วยนาง ในชั่วขณะนั้นนางรู้สึกคล้ายว่าไม่เคยรู้จักเขาอย่างแท้จริง มาก่อน

ฟูหลิวจึงถอนหายใจหลายครั้ง ก่อนเอ่ยพึมพำอยู่ฝ่ายเดียว “อย่างไร เจ้าก็ออกรบตลอดทั้งปี ที่สุดย่อมต้องสิ้นใจในสนามรบ แต่ข้าไม่เหมือนกัน ข้าตั้งปณิธานว่าจะเหยียบย่างไปทั่วแผ่นดินเพื่อขึ้นชมหญิงงามในใต้หล้า เช่น นั้นคงประเสริฐยิ่ง นับจากวันนี้หากเจ้าถูกไล่พาดฟันศัตรูอยู่ในทัพหน้า ข้าก็ต้องตามติดเจ้าในระยะประชิด เพื่อไม่ให้ห่างเกินร้อยจั้งจนข้าสิ้นใจ ยามเจ้าไปสืบเสาะในที่ของฝ่ายศัตรูทะยานเหนือชายคาวิ้งไต่กำแพง ข้าก็ต้องวิ่งตาม เจ้าอยู่ใต้ชายคา...”

“เช่นนั้นเหตุใดเจ้าจึงต้องช่วยข้า”

ฟูหลิวจึงไม่คาดคิดว่าอีกฝ่ายจะเอ่ยถามเช่นนั้น “หา”

“ทั้งที่เจ้ารู้ลักษณะพิเศษของแมลงพิษชนิดนี้ดี ก่อนจะช่วยข้าเมื่อครู่ ก็ควรไตร่ตรองให้ดี มาคิดเสียใจภายหลังจะมีประโยชน์อันใด”

ชายหนุ่มตอบตะกุกตะกัก “ก็...ก็ข้าเห็นเจ้าจะทำร้ายตัวเอง...”

“ข้าจะมีแขนขาหรือไม่ เกี่ยวข้องอันใดกับเจ้า” เยว่ฉางหลังไตร่ตรอง อย่างไรก็ไม่เข้าใจ “คุณชายฟู แต่ไหนแต่ไรมาเจ้าก็ไม่เห็นชื่อเสียงลางยศอยู่ในสายตา ทั้งยังไม่ใส่ใจผู้อื่น เหตุใดจึงต้องตัดเส้นทางในภายภาคหน้าของตน เพียงเพื่อแขนข้างหนึ่งด้วย”

ฟูหลิวจึงตะลึงงัน ก่อนจะขยี้ผมแล้วกล่าวอย่างขบขันไปที “เอ่อ... แม้เจ้ากับข้าไม่ได้สนิทสนมกัน อย่างไรก็รู้จักกันมานานหลายปีแล้ว แม้ทุกครั้งล้วนเป็นเจ้าบังคับจับข้าไปที่ค่ายทหาร แต่ก็นับว่าปกป้องดูแลข้าเป็นอย่างดี... ข้าผู้นี้แหละ แม้มีสติปัญญาเลิศล้ำ รูปร่างน่ามอง มิตรสหายมากล้น ทว่า...”

“ทว่าอะไร”

เขายกมือตบหน้าผาก “ก็มียามที่สติเลอะเลือนเช่นกัน! หากให้ข้าใช้ดุลยพินิจอีกสักหน่อย ข้าต้องไม่มีทางทำเรื่องโง่เง่าเช่นนี้เป็นแน่”

เมื่อกล่าวประโยคนั้นจบ ฟุหลิวจึงก็เตรียมพร้อมรับกำปั้นจากอีกฝ่ายทันที แต่พอเขาเหลียวมองเยว่ฉางหลิง กลับเห็นนางจับจ้องมาคล้ายกำลังรอคอยคำตอบอย่างจริงจัง แม้ท่าทางของนางดูน่าเกรงขาม ทว่าดวงตากลับสุกสกาวราวประกายหิมะ ความขัดแย้งโดยสิ้นเชิงเช่นนี้รวมอยู่ในตัวคนผู้หนึ่ง ทำให้หัวใจของเขากระวนกระวายอย่างอธิบายไม่ถูก จึงยากจะเปล่งวาจาออกมาได้อีก

เยว่ฉางหลิงเห็นเขาเงียบไปนาน ก็เข้าใจว่าชายหนุ่มไม่ยินดีตอบ ขณะที่กำลังจะลุกขึ้นก็ได้ยินเขาเอ่ยออกมา

“เออละ แม้จะให้เวลาอีกหนึ่งก้านธูป หรืออีกหนึ่งวัน ข้าก็ยังคงเลือกจะช่วยเจ้าเช่นนี้”

เยว่ฉางหลิงหันกลับไปอย่างประหลาดใจ และได้ยินเขากล่าวต่อ

“เมื่อครู่ข้าหลอกเจ้า ข้าคนนี้ใช้ชีวิตอิสระเพียงลำพังจนเคยชินแล้ว ไหนเลยจะมีมิตรสหายอื่นได้อีก คิดไปคิดมา หลายปีมานี้ผู้ที่ยอมร่ำสุราร่วมกับข้าก็มีเพียงเจ้าแล้ว... ดังนั้น...”

ปอยผมสีหมึกของฟุหลิวจึงถูกลมพัดยุ่งเหยิง กลิ่นอายเคร่งขรึมส่งางามของผู้เป็นบัณฑิตลดลงหลายส่วน แต่เพิ่มความกะล่อนรักอิสระเข้ามา “ดังนั้น... เจ้าจะมีแขนขาหรือไม่ ย่อมต้องเกี่ยวข้องกับข้าอย่างแน่นอน”

ไม่รู้เพราะเหตุใดวาจานี้จึงเป็นดังกระแสน้ำอุ่นซุ่มขึ้นไว้สลิ้นแทรกซึมเข้าสู่ส่วนหนึ่งในหัวใจ จนนางทำสิ่งใดไม่ถูกไปชั่วขณะ

ฟุหลิวจึงบิดขี้เกียจ อาจเพราะรู้สึกว่าการคาดค่อนข้างกระอักกระอ่วน เขาจึงเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “น่าเสียดาย หากเจ้าเป็นสตรีคงดี”

“เพราะเหตุใด?”

“เจ้าลองคิดดู ไม่ว่าสงครามในยามนี้เป็นอย่างไร ภายภาคหน้าพวกเราย่อมต้องแต่งภรรยา มีบุตรใช้หรือไม่ มิต้องกล่าวถึงการเข้าห้องสุขาหรืออาบนํ้าแต่วันหน้าเจ้าเข้าหอ ข้าก็ยังคงเฝ้าอยู่ข้างห้อง เจ้าคิดว่าเช่นนี้ภรรยาของพวกเราจะยอมรับได้อย่างไร แต่ถ้าเจ้าเป็นสตรีจะต่างออกไป ข้าแต่งเจ้าเข้า

เรือน เข้าร่วมกิน คำร่วมนอน หากวันหนึ่งเจ้าสิ้นใจไปจริงๆ แม่ต้องพลีชีพ เพื่อความรักข้าก็ยินยอมพร้อมใจ”

เยว่ฉางหลงได้ยินเช่นนั้นก็หัวเราะเสียงเบา ฟุ่หลิวจึงเห็นแล้วแปลกใจ “เจ้ายังจะหัวเราะเยาะข้าด้วยเรื่องอันใดอีก”

“นับแต่โบราณมา... มีพี่น้องและสหายรู้ใจมากมายเพียงใดที่จริงใจ ซื่อสัตย์ ยอมบुकน้ำลุยไฟ ร่วมเป็นร่วมตายดังคำสาบาน ไซ้ว่าจะต้องเป็นความรักระหว่างชายหญิง อีกทั้งการแต่งงานสองฝ่ายต้องมีใจตรงกัน แม่ข้าเป็นสตรี หากเจ้าไม่มีใจรัก จะบีบบังคับด้วยแมลงพิษตัวหนึ่งได้อย่างไร”

“ข้าเพียงล้อเล่นเท่านั้น เจ้าจริงจังเกินไปแล้ว” ฟุ่หลิวจึงกล่าว “ดังนั้น เจ้ากำลังบอกเป็นนัย... ว่าพวกเราร่วมสาบานเป็นพี่น้องกันได้ อย่างนั้นหรือ”

เยว่ฉางหลงลุกขึ้นยืนช้าๆ ด้วยท่าที่เย่อหยิ่ง “หากเจ้าไม่ยินดีก็ช่างเถิด”

“ดวงตาข้างใดของเจ้าได้ยินข้าเอ่ยว่าไม่ยินดีกัน” เขากล่าวประชดอีกฝ่าย

ฟุ่หลิวจึงคุกเข่ายึดหลังตรง ยกมือขึ้นประสานทันที จากนั้นก็มองยอดเขาสูงตระหง่านท่ามกลางกลุ่มเมฆที่ห่างไกลออกไป พลังเน้นเสียงเอ่ยชัดถ้อยชัดคำ “สวรรค์เบื้องบน ข้าฟุ่หลิวจิ่งและเยว่ฉางหลงขอร่วมสาบานเป็นพี่น้องร่วมเป็นร่วมตาย นับแต่นี้มีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ร่วมต้าน แม้ไม่ได้เกิดวันเดือนปีเดียวกัน แต่ขอตายวันเดือนปีเดียวกัน ทวยเทพโปรดพิจารณา ให้ผลกรรมเป็นที่ประจักษ์!”

หัวใจของเยว่ฉางหลงหมุนวนสับสน

ผู้คนล้วนรู้ว่าฟุ่หลิวจิ่งมีความคิดแปลกแยกแตกต่าง เกิดในกลียุค แต่ไม่เป็นวรยุทธ์สักกระบวน โชคดีมีชีวิตรอดนับว่าบรรพบุรุษคุ้มครอง แต่ถ้าจะกล่าวว่าเขาไม่มีฝีมือแม้แต่น้อย เยว่ฉางหลงก็ไม่มีทางเชื่อ นางรู้ว่าจิตใจมนุษย์มีอาจคาดเดา หน้ากากของนางบดบังปานบนใบหน้า เช่นนั้นท่าทางล้ามะเลเทเมาของเขา แท้จริงแล้วต้องการปกปิดสิ่งใดกันหนอ

นางไม่เข้าใจ มองไม่ทะลุปรุโปร่ง แต่ก็ได้ยินเขากล่าวว่าจะร่วมเป็น

ร่วมตายกับตน

เยว่ฉางหลังยกชายเสื้อคลุมตัวนอกขึ้น หวดกายคุกเข่าลงกับพื้นพลางเอ่ย “วันนี้ข้าเยว่ฉางหลังและฟุหลิวจึงสาบานเป็นพี่น้องต่างสกุล เป็นตายร่วมยืนหยัด สุขทุกข์ร่วมช่วยเหลือ ฟาดินเป็นพยาน ตัดสินความจริงใจ หากผิดคำสัตย์ จงดับดินสิ้นใจ”

อาทิตยอัสดงแดงฉานดุจโลหิต เทือกเขาสะท้อนแสงสีทองราวหม่นด้วยปีกแมลงทับ คำสาบานของคนทั้งสองล่องลอยสู่ผืนฟ้าเหนือผาสิ่วจื่อ ทว่าไม่รู้ฟาดินกำลังหลับหรือตื่น และจะรับรู้ได้จริงหรือไม่

หมู่ดาราพร่างพรายทั่วผืนฟ้า ดั่งไข่มุกสีเงินจำนวนนับไม่ถ้วน
โปรยปรายเหนือฉานหยกสีหมึก

พวกเขาออกเดินทางตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง และกลับมาในยามค่ำ ฟุหลิวจึงรีบต้มยาแก้พิษให้เยว่ฉางเซิ่งดื่ม เยว่ฉางหลังเฝ้าอยู่ข้างเตียงพี่ชายจนไม่รู้วาลหลับไปเมื่อใด กระทั่งอาทิตยเริ่มทอแสง นางก็สะลึมสะลือตื่นขึ้นและพบว่าเยว่ฉางเซิ่งกำลังนั่งฟังหมอนพร้อมแยมยืมบางๆ ให้ตน

เมื่อแก้พิษหายหวั่นกลัวได้ ทุกคนก็โล่งใจราวปลดภาระหนักออกไป

เยว่ฉางหลังกลัวพี่ชายเป็นกังวล จึงยังไม่บอกเรื่องแมลงพิษ หลายนับมานี้ฟุหลิวจึงยุ่งกับการดูแลการป่วยของคุณชายใหญ่เยว่ เข้าๆ ออกๆ กระโจมพร้อมกับนาง โดยยังไม่มีผู้ใดรู้สึกถึงความผิดปกติ แต่เป็นเยว่ฉางเซิ่งที่ระมัดระวังรอบคอบยิ่งนัก และมักรู้สึกทว่าพวกเขามีท่าทางแปลกประหลาดอย่างอธิบายไม่ได้ เมื่อฟุหลิวจึงหลับสนิท จึงลากนางมาชักใช้สอบถามโดยละเอียด พอรู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวทั้งหมดก็ตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง

มีเพียงยามอยู่ต่อหน้าเยว่ฉางเซิ่ง เยว่ฉางหลังจึงจะปลดปล่อยเกราะกำบัง แสดงท่าทางมีชีวิตชีวา นางแลบลิ้นก่อนจะเอ่ยกับเขา “ฟุหลิวจึงตรวจสอบตำราแล้ว แท้จริงไม่ได้นำหवादกั่วถึงเพียงนั้น แมลงพิษนี้แยกจากกัน

ลักวันสองวันก็ไม่เป็นอันตรายร้ายแรง พี่ใหญ่ไม่ได้ชื่นชมความสามารถของ เขาหรือหรือ สามารถรั้งให้เขาอยู่ช่วยตระกูลเยว่คิตวางกลยุทธได้ ยังต้อง เกรงการใหญ่จะไม่สำเร็จอีกหรือ”

“ข้าไม่ได้หมายถึงเรื่องนี้” เยว่ฉางเซิงถอนหายใจก่อนกล่าวต่อ “สองปี ก่อน ฟุหลิวจึงถูกยอติฝีมือทำร้ายที่ป่าไผ่เขียว และมีหญิงสาวผู้หนึ่งช่วยเขา เอาไว้ ตลอดหนึ่งปีกว่าที่ผ่านมา เขานำภาพวาดของนางเดินทางไปทั่วยุทธภพ เพื่อตามหาหญิงสาวผู้นั้น เรื่องนี้มีผู้ใดไม่รู้บ้าง”

เขาเห็นเยว่ฉางหลิงมีสีหน้าสลดลง จึงเอ่ยถามนาง “เรื่องมาถึงขั้นนี้ ทำไมเจ้าจึงไม่บอกเขาว่าแท้จริงแล้วผู้ที่ช่วยเขาให้รอดพ้นจากความตายก็คือ ...”

“สำหรับเขาแล้ว ผู้ที่ช่วยชีวิตคือหญิงสาวรูปงามดั่งบุปผาและจันทร์” เยว่ฉางหลิงส่ายหน้า “ไม่ใช่ข้า”

“น้องเล็ก...”

เยว่ฉางหลิงปลดหน้ากากสีเงินของตนเองออก รอยปานที่ทางตาล้าย ดังเปลวเพลิง “จะให้ข้าบอกอะไรกับเขา บอกว่าแท้จริงแล้วสตรีผู้นั้นเปลี่ยน รูปโฉม เมื่อถอดหน้ากากหนึ่งมนุษย์ที่ห่อหุ้มก็มีสภาพเป็นเช่นนี้หรือ”

เยว่ฉางเซิงจับไหล่ของนางแน่น “ฉางหลิง การที่เจ้าคิดเช่นนั้น ไม่เพียง เป็นการดูถูกตัวเจ้าเอง แต่ยังดูแคลนเขาด้วย”

พอเห็นน้องสาวหลุบตาลงไม่เอ่ยวาจาใด เยว่ฉางเซิงก็เอียงศีรษะดูไล่ เส้นผมของนาง “ใช่แล้ว น้องสาวของข้าคือเยว่ฉางหลิงผู้ดีอันหัวแข็ง จะยอม ลดตัวไปคิดคำนึงถึงเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ได้อย่างไรกัน”

เยว่ฉางหลิงปิดมือพี่ชายออกอย่างขุ่นเคือง “พี่ใหญ่”

“อย่าได้ปิดบังอีกเลย” ชายหนุ่มยิ้มบางๆ แล้วเอ่ยต่อ “ในได้หล้ามีเรื่อง นำเสียดายมากมาย ยามที่บอกได้ก็ควรจะบอกให้ทันทั่วทั้งที่ อัยารอถึงยามที่ อยากบอกกลับไม่อาจบอกได้ แล้วมานึกเสียใจภายหลัง”

วาทะของเยว่ฉางซึ่งทำให้เยว่ฉางหลังจมสู่วังค์ ด้วยเหตุนี้นางจึงพลิก
กายไปมาและชมตาหลับไม่ลง

แสงจันทร์ในสักระจางดังสายน้ำไหล ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาด้านใน เกิด
เป็นริ้วลายหลากหลายสีประดับม่านคลุมเตียง

เยว่ฉางหลังนอนไม่หลับจึงตัดสินใจลุกขึ้น นางไม่ได้รวบรวม เพียงหยิบ
เสื้อตัวใหญ่มาคลุมกายแล้วออกจากกระโจมไปสู่ตึกอากาศด้านนอก

นางเดินไปหยุดข้างแม่น้ำพลางมองออกไปอย่างไร้จุดหมาย เดิมทีคิด
จะดูว่าน้ำที่จับตัวแข็งเริ่มละลายแล้วหรือไม่ เมื่อทอดสายตามองไกลออกไป
ก็เห็นร่างเล็กๆ ของคนผู้หนึ่งนั่งอยู่ข้างหินก้อนใหญ่ เป็นหวังสวินที่นางไม่ได้
พบหน้ามาหลายวันนั่นเอง

เด็กคนนั้น... นางเกือบลืมนะไปเสียแล้ว

“ดึกตื่นแล้วเหตุใดเจ้าจึงไม่ยอมหลับยอมนอน หลบมาทำอะไรผู้เดียว
ตรงนี้นัก”

หวังสวินหมุนกายไปเห็นเยว่ฉางหลังยืนอยู่ด้านหลังของตนเอง ทั้งร่าง
ก็พลันแข็งค้าง “ท่าน... มาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร”

“ข้าเป็นฝ่ายตามเจ้าก่อนนะ” เยว่ฉางหลังนั่งลงข้างเขาอย่างไม่เกรงใจ
แม้แต่น้อย หวังสวินขยับถอยออกไปตามสัญชาตญาณและไม่ยอมเอ่ยตอบ
นาง แต่หญิงสาวไม่ใส่ใจ เมื่อเห็นมือทั้งสองของเขาชูอยู่ใต้แขนเสื้อขุนสัตรี
ใบหูถูกความหนาวเย็นทำให้กลายเป็นสีแดงกำ นางก็เอ่ยถามขึ้นอีก “ป่าวผู้
จงรักภักดีของเจ้าไปไหนเสียล่ะ”

หวังสวินยังคงไม่ตอบ เยว่ฉางหลังจึงขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจ นาง
เป็นผู้นำในกองทัพ จำต้องแสดงท่าทียโสโอหังเพื่อให้ผู้ใต้บังคับบัญชาเคารพ
ยำเกรง ยากจะพบเด็กน้อยสักคนหนึ่ง ยามนี้นางคิดจะหยอกล้อเขา ไหนเลย
จะรู้ว่าเด็กคนนี้สุ่มเสี่ยงนัก ช่างน่าเบื่อเสียจริง

เด็กชายเงิบงันไปครู่หนึ่งก่อนจะถามขึ้น “เหตุใดท่านจึงไม่สั่งหารข้า”

เยว่ฉางหลังรู้ว่าเขาหมายถึงเรื่องที่ทำน้ำพุร้อนในวันนั้น จึงถามกลับ

“เหตุใดข้าจึงต้องสังหารเจ้า”

“ท่านไม่กังวลว่าข้าจะเปิดเผยความลับหรือ”

“เจ้าเปิดเผยความลับแล้วหรืออย่างไร”

“ไม่”

“เช่นนั้นก็ถูกแล้ว” นางบอก “ข้าเยาว์นางหลังแยกแยะบุญคุณความแค้นชัดเจน หากเจ้าเปิดเผยความลับ ข้าค่อยฆ่าเจ้าก็ยังไม่สาย แต่ถ้าเจ้ารักษาความลับ แล้วทำไมข้าต้องสังหารผู้บริสุทธิ์ด้วย”

หวังสวินสะท้านไปทั้งร่างขณะเย้ยต่อ “เมื่อมีความเสี่ยง ย่อมต้องตัดไฟแต่ต้นลม ความเมตตากรุณาครั้งหนึ่งจะนำมาซึ่งภัยพิบัติอันใหญ่หลวง”

เยาว์นางหลังเป็นฝ่ายงุนงงบ้างแล้ว “เจ้ากำลังเตือนให้ข้าสังหารเจ้าหรือ”

“หากท่านต้องการฆ่าก็ลงมือเถิด”

หญิงสาวมองดูใบหน้าอ่อนเยาว์จิ้มลิ้ม ก่อนเหวี่ยงหน้าหัวเราะเสียงดังอย่างอดไม่ได้ หวังสวินไม่เข้าใจว่านางหัวเราะอันใด จังหวะที่หันหน้ากลับไปนั้น จับพลันลำคอก็ตีบตัน... เพราะเยาว์นางหลังยื่นมือมาบีบคอเขา เด็กชายรู้สึกว่่าช่องอกสุดอากาศเข้าไปไม่ได้ สรรพสิ่งรอบกายล้วนเปลี่ยนเป็นภาพพร่ามัว ทั้งร่างถูกยกลอยขึ้นอย่างง่ายดาย ขณะที่เสียงของนางดังมาจากข้างหู

“เจ้าคิดว่าข้าไม่กล้าหรือ”

เมื่อรับรู้ว่่าแรงที่ปลายนิ้วของนางรัดแน่นขึ้นเรื่อยๆ หวังสวินก็ปิดตาทั้งสองข้างลงตามสัญชาตญาณ มือที่ซ่อนอยู่ภายใต้แขนเสื้อคว้าจับสิ่งหนึ่งเอาไว้ ในขณะที่เขาเตรียมจะออกแรง มือของเยาว์นางหลังซึ่งบีบลำคออยู่กลับคลายออกอย่างกะทันหัน ทำให้ร่างกายเขาหล่นกระแทกพื้นโดยแรง ของที่อยู่ในมือถูกนางแย่งไปเสียแล้ว

เยาว์นางหลังย่อมไม่ต้องการฆ่าเขา เมื่อครุ่นนางเห็นหวังสวินนั่งอยู่ข้างกาย เห็นอัครชะมีแมลงบินผ่านยังไม่ยอมปิดไล่ ในใจจึงเกิดความคลางแคลง ยิ่งเห็นเขาเอ่ยวาจาเย้ยโหสี นางก็ยิ่งสงสัยว่่าในมือของเขาแอบซ่อนอาวุธลับ

อันใดไว้ ไม่คาดว่าเมื่อชิงมาตรวจดู กลับเป็นเพียงหินจุดไฟก้อนหนึ่ง

ความคิดหนึ่งเคลื่อนผ่านสมองของเยว่ฉางหลิง นางเลิกเลื้อยคลุมตัวนอกและตัวกลางของหวังสวีขึ้น เมื่อเห็นว่าเสื้อตัวในของเขารวมถึงข้างเอวและท้องเต็มไปด้วยท่อดินปืนหลายชั้น ทั้งร่างพลันนิ่งงัน “เจ้าแฝงกายเข้ามาในค่ายทหารตระกูลเยว่ตั้งแต่แรกเริ่ม เพื่อต้องการตายไปพร้อมกับข้าหรือ”

หวังสวีลุกขึ้นนั่ง ก้มหน้าไอโซลกล้มหยุด ลำบากยิ่งนักกว่าลมหายใจจะกลับเป็นปกติ “เมื่อแผนการล้มเหลว จะฆ่าจะแกงก็ตามแต่ประสงค์ของท่าน”

เรื่องราวในอดีตอันไม่น่าหวนรำลึกถึงปรากฏขึ้นในความคิดของเยว่ฉางหลิง จากนั้นนางก็เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ผู้ใดส่งเจ้ามา”

“อย่าคิดว่าข้าเป็นเพียงเด็กคนหนึ่งแล้วจะเค้นสิ่งใดออกจากปากข้าได้” หวังสวีกล่าว

หญิงสาวมองเขาอย่างเงิบงัน คล้ายเด็กชายผู้นี้รังเกียจการถูกผู้อื่นเห็นเป็นเด็กยิ่งนัก นางย่อกายลง สบตากับเขาในระดับเดียวกัน “เค้นสิ่งใดกันนับตั้งแต่วันแรกที่เจ้ามาถึงค่ายทหารตระกูลเยว่ ข้าก็รู้ว่าเจ้าไม่ใช่คนชายของตระกูลหวังแห่งจินหลิง เมื่อเจ้าไม่ใช่คนของตระกูลหวัง แต่คนของตระกูลเซี่ยก็ไม่มีความกล้าถึงเพียงนี้ เช่นนั้นก็เป็นที่พึงแค่คนของสกุลเฮ่อใช่หรือไม่”

หวังสวีพลันเบิกตากว้าง เห็นเยว่ฉางหลิงยกมุมปากเป็นรอยยิ้ม

“หวังสวีตัวจริงมีคนเดียวพบเห็นน้อยยิ่งนัก เจ้ารู้ว่าพวกเสี้ยนยาจะเดินทางไปปราบปรามโจรภูเข่า จึงอาศัยจังหวะนี้เข้าใกล้ชิด และแฝงกายเข้ามาในค่ายทหารตระกูลเยว่อย่างเงิบเงิบ เพราะต้องการหาโอกาสเหมาะสมท่อดินปืนเหล่านี้มากเพียงพอจะทำให้ผู้ที่อยู่ในรัศมีสามจี้ร่างกายแหลกเหลว... แผนการนี้ นับว่าไม่เลวทีเดียว น่าเสียดายที่มีข้อผิดพลาดอย่างหนึ่ง”

หวังสวีหลุดปากถาม “ข้อผิดพลาดอันใด”

“ข้าเคยพบหวังสวิน คุณชายน้อยแห่งจินหลิงตัวจริง”

สีหน้าของเด็กชายมีแววตื่นตะลึง ก่อนจะไถ่ยินนางเอ่ยต่อ

“เดิมทีเจ้ามีโอกาสสังหารข้าถึงสามครั้ง ครั้งแรกคือตอนเจ้าเพิ่งเข้ามาในค่ายทหารตระกูลเยว ในชั่วขณะที่เส้นเย่ากล่าวว้าเจ้าคือคุณชายตระกูลหวัง หากเจ้าตัดสินใจเด็ดขาดจุดไฟทันที ไม่เพียงแต่ข้า กระทั่งพี่ใหญ่ของข้าก็หนีไม่รอด ครั้งที่สองคือข้างบ่อน้ำพุร้อน ครั้งที่สามคือชั่วขณะที่ข้านั่งลงข้างกายเจ้าเมื่อครู่... แต่เจ้ากลับพลาดโอกาสทั้งหมดไปเสียแล้ว”

หวังสวินเงยหน้าขึ้น ในขณะที่เยวฉางหลิงลุกขึ้นเดินห่างออกไปสองสามก้าว

“สาเหตุของการพลาดโอกาสแรก ข้าเดาว่าเป็นเพราะผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์วันนั้นมีจำนวนมากเกินไป เจ้าไม่ยอมทำร้ายผู้บริสุทธิ์ซึ่งไม่เกี่ยวข้อง แต่ครั้งที่สองและครั้งที่สามนั้น...” นางชะงักงัน “เป็นเจ้าเองที่รีรอไม่ยอมลงมือ”

ครู่หนึ่งหวังสวินก็ใช้มือยันก้นหินข้างกายลุกขึ้นช้าๆ “ท่านเป็นสตรีข้า... ไม่อาจลงมือกับสตรีได้”

เยวฉางหลิงเติบโตมาจนป่านนี้ กล่าวว้าจาที่คล้ายคลึงกันกับผู้อื่นนับครั้งไม่ถ้วน ทว่านี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินผู้อื่นบอกนางเช่นนี้ ทั้งอีกฝ่ายยังเป็นเพียงเด็กน้อยผู้หนึ่ง เมื่อมีชีวิตอยู่นานเข้าเรื่องราวแปลกประหลาดพิสดารอันใดก็พบเจอได้จริงดังที่มีคนเคยบอกไว้

“ใช่แล้ว ข้าเป็นสตรี เจ้าคงทำใจลงมืออย่างโหดเหี้ยมไม่ได้” นางโน้มกายลงเล็กน้อย “แต่ข้าไม่เข้าใจ เหตุใดคนสกุลเยวจึงตัดสินใจทำเรื่องโหดร้ายเช่นนี้ ให้เด็กกร่างกายอ่อนแอเช่นเจ้าเสียสละตนเองเพื่อบรรลุผลประโยชน์ของพวกเขา”

“ท่านคิดจะสร้างความบาดหมาง ด้วยการให้ข้ากลับไปจัดการพวกเขาหรือ” หวังสวินแค้นหัวเราะเสียงเย็น “ตัดใจเสียเถิด ข้าอ่อนแอซึ่งโรคตั้งแต่วัยเด็ก มีชีวิตอยู่ได้ไม่พ้นสิบปี เดิมทีก็เป็นคนใกล้ตาย จะเรียกว่าเสียสละตนเองได้อย่างไร”

นัยน์ตาของเยว่ฉางหลังสิ้นไหว

สกุลเชื้อยีนหยัดมานานกว่าร้อยปี เชื้อสายวงศ์ตระกูลสลับซับซ้อน ยิ่งนัก ในช่วงขณะสั้นๆ นางคาดเดาฐานะที่แท้จริงของเด็กคนนี้ได้ไม่ได้ แต่เขาอายุยังน้อยกลับมีสติปัญญาและความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเช่นนี้ เหล่าผู้มีอำนาจในสกุลเชื้อไม่ควรปล่อยให้เขาเสี่ยงอันตราย นอกเสียจากพวกเขาเกิดความหวาดกลัว และต้องการควบคุมชีวิตเขาให้อยู่ในกำมือ จึงบีบให้เด็กชายกระโจนสู่หน้าพู่เหลือง²⁸

ชื่อใครหรือ หากมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นานจริงๆ จะมีสิ่งใดน่าเป็นกังวลกัน

...

เยว่ฉางหลังยีนนิ้วไปสกัดจุดลมปราณของเขา ก่อนประคองให้นั่งขัดสมาธิ ลัญชาตญาณบอกให้หวังสวีคิดหลบหลีก ทว่าขยับเคลื่อนไหวไม่ได้ แม้แต่น้อย เห็นนางแตะจุดชีพจรของตนเอง ยังเข้าใจว่าจะถูกลงทัณฑ์ทรมาน จึงหลับตาลง แต่กระแสน้ำอุ่นนุ่มนวลสายหนึ่งเคลื่อนผ่านจุดชีพจรเข้ามา ไม่นานก็คืบคลานไปทั่วร่าง กระทั่งไม่หนาวเหน็บอีกต่อไป ลมปราณซึ่งอุดกั้นอยู่ในอกก็ไหลเวียนราบรื่นขึ้นมาก

หญิงสาวปล่อยมือเขา ท่าทีคล้ายกำลังตัดสินใจบางอย่าง จากนั้นก็กดจุดลมปราณหลักทั่วร่างกายของเขาหลายแห่ง พลิกหมุนข้อมือขวา ประทับฝ่ามือแนบแผ่นหลัง เคลื่อนส่งพลังลมปราณอย่างซ้ำๆ ไม่พ่นเครื่องกำนัลรูปบริเวณไฝมของหวังสวีก็มีเม็ดเหงื่อผุดพราย กลุ่มควันลอยขึ้นเหนือศีรษะ เขารับรู้ถึงพลังลมปราณซึ่งปะทุอยู่ทั่วร่างของตน ผ่านไปอีกครู่ใหญ่เยว่ฉางหลังจึงหยุดถ่ายทอดพลังลมปราณและลงมือคลายจุดให้เขา

หวังสวีลืมตาขึ้นในทันที พลังหอบหายใจหลายครั้ง หลายปีมานี้เขาทนทุกข์ทรมานจากอาการเจ็บป่วยและความหนาวเหน็บซึ่งแม้ในความฝันก็หลุดพ้นไม่ได้ แต่ยามนี้คล้ายละลายไปในชั่วพริบตา การมีลมหายใจปลอด

²⁸ หมายถึง ยมโลก

โปร่งอย่างที่ไม่ได้สัมผัสมาเนิ่นนานเช่นนี้ทำให้เขาทำตัวไม่ถูกนัก

“มนุษย์มีอวัยวะต้นเท้าแห่ง อวัยวะกลางหกแห่ง²⁹ เส้นลมปราณหลักสิบสองเส้น³⁰ เส้นลมปราณพิเศษแปดเส้น³¹ ที่ว่าร่างกายอ่อนแอไข้โรคล้วนเกิดจากสิ่งเหล่านี้ เมื่อครูข้าตรวจชีพจรของเจ้าเห็นคล้ายกับว่ามีส่วนติดขัด จึงทดลองดูว่าจะทำให้มันไหลเวียนได้หรือไม่” เยว่ฉางหลิงนั่งลงข้างก้อนหิน ยกมือทาบหน้าตัก “ไม่คาดเลยว่าไม่เพียงเส้นลมปราณหยินสามเส้นและเส้นลมปราณเส้าหยาง³² บนมือของเจ้ามีความผิดปกติ กระทั่งเส้นเร็น เส้นตู และเส้นหยางเหวยก็มีลมปราณติดขัด เช่นนี้ย่อมป่วยเป็นโรคเรื้อรัง แต่ข้าจัดการทะลวงเส้นลมปราณหยินทั้งสามบนมือให้เจ้าแล้ว โรคพิษหนาวของเจ้าย่อมรักษาให้หายขาดได้ ไม่ต้องกังวลว่าจะสิ้นใจเพราะเหตุนี้อีก”

หวังสวีนหันไปมองนางอย่างตื่นตะลึง อ้าปากพะงาบๆ ก่อนจะกล่าวออกมา “ท่าน...”

“เจ้าต้องการถามว่า ข้าทะลวงเส้นลมปราณของเจ้าได้อย่างไรหรือไม่”

หวังสวีนหลุบตาลง “ท่านพ่อของข้าเคยเชิญสี่ยอดปรมาจารย์จากเส้าหลินมาเดินลมปราณปรับการไหลเวียนภายในให้ข้า แต่อย่างไร...”

“พวกเขาทำไม่ได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าข้าจะทำได้” เยว่ฉางหลิง

²⁹ อวัยวะกลางทั้งหกตามทฤษฎีการแพทย์แผนจีน ได้แก่ ทุ่งน้ำดี ลำไส้เล็ก กระเพาะอาหาร ลำไส้ใหญ่ กระเพาะปัสสาวะ และซานเจียว (อวัยวะซึ่งเป็นทางเดินของลมปราณและสารที่เป็นน้ำในร่างกาย)

³⁰ เส้นลมปราณปกติที่เชื่อมโยงอวัยวะภายในกับระบบโครงสร้างร่างกายและแขนขา แบ่งเป็นเส้นลมปราณหยิน 6 เส้น (มือ 3 เส้น, เท้า 3 เส้น) และเส้นลมปราณหยาง 6 เส้น (มือ 3 เส้น, เท้า 3 เส้น)

³¹ เส้นลมปราณที่ไม่เชื่อมต่อกับอวัยวะภายใน มีทั้งหมด 8 เส้น คือ เส้นตู เส้นเร็น เส้นซง เส้นไต เส้นอินเหวย เส้นหยางเหวย เส้นอินเซียว และเส้นหยางเซียว

³² ตามทฤษฎีการแพทย์แผนจีนเส้นลมปราณหยางแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ หยางหมิง ไท่หยาง และเส้าหยาง

บอก “แน่นอนว่าการที่ข้าสามารถทะลวงเส้นลมปราณของเจ้า ก็ไม่ได้หมายความว่าข้าเหนือชั้นกว่าปรมาจารย์เส้าหลินเท่าใดนัก อีกอย่าง... ข้าไม่ได้เดินลมปราณให้เจ้า แต่ถ่ายทอดลมปราณให้ต่างหาก”

หวังสวีนลั่นสะท้านไปทั้งร่าง “ท่าน...ท่านว่าอย่างไรนะ”

“เจ้าร่างกายอ่อนแอมาตั้งแต่กำเนิด อย่างไรก็ตามลมปราณที่ติดขัดเหล่านั้นก็ยังยังคงอยู่ในร่างกาย หากจะทำให้ไหลเวียน ย่อมต้องการพลังลมปราณระลอกใหม่ ซึ่งวิชาฝึกจิตในวิสุทธิคัมภีร์ชื่อไม่ที่ข้าฝึกฝนเน้นย้ำก็คือการควบคุมลมปราณภายใน” เยว่ฉางหลิงบอก “ข้าถ่ายทอดกำลังภายในส่วนหนึ่งให้เจ้า หากเจ้าบำรุงรักษาร่างกายอย่างดี จะมีชีวิตอยู่ต่ออีกแปดปีสิบปีก็ไม่ใช่เรื่องยาก”

คราวนี้หวังสวีนฟังจนนิ่งงันไปเสียแล้ว เขาคาดไม่ถึงเลยว่า ทั้งที่ตนเองเป็นนักฆ่าแท้ๆ เหตุใดผู้ถูกลอบสังหารจึงถ่ายทอดพลังลมปราณให้อย่างไม่ทันตั้งตัว ยิ่งไปกว่านั้นคือ... นางบอกว่าเขาสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้

แปดปี สิบปี... นางกล่าวอย่างง่ายดายเพียงนี้ แต่ไม่ได้ล่วงรู้เลยว่าสำหรับเขานั้นเป็นเรื่องที่แม้แต่ยามหลับก็ยังไม่วางใจพักผ่อน!

เขาก็มืดศีรษะลง ทั้งร่างเริ่มสั่นเทาอย่างรุนแรง ความหนาวเหน็บกัดกินเขามาเนิ่นนาน ทว่าเอ่ยปากกับผู้อื่นไม่ได้ ยามราตรีเขาหวาดหวั่นไร้หนทางนับครั้งไม่ถ้วน แต่ไม่กล้าหลับตาลง เพราะกลัวว่าหากเผลอหลับไปจะไม่ได้เห็นดวงอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้า และไม่อาจปกป้องคนสำคัญที่สุดของเขาอีกต่อไป...

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาต้องกัดฟันบังคับตัวเองให้กลายเป็นผู้ใหญ่ที่สุขุมรอบคอบ มองดูคนในวงจรตระกูลของตนแย่งชิงอำนาจผลประโยชน์กันดินรนคว่ำโอกาสรอดชีวิตอยู่บนเส้นแบ่งแห่งความเป็นตาย

ทว่าชั่วขณะนี้ความเข้มแข็งซึ่งเสาะแสวงสร้างขึ้นกลับพังทลายลง

หยาดน้ำตาแล่นทะลักออกมาอย่างฉับพลัน หวังสวีนฝืนกลืนต่อไปไม่ได้ ไหวในที่สุดก็ส่งเสียงร้องไห้โฮ

เยว่ฉางหลิงมองเด็กชายตรงหน้าเงียบๆ แม้เขาจะมีสติปัญญาและความ
สงบเยือกเย็นเหนือกว่าคนรุ่นราวคราวเดียวกัน ทว่าสิ่งเหล่านั้นต้องแลกมา
ด้วยการเผชิญกับความทุกข์ทรมานเพียงใด ผู้อื่นย่อมจินตนาการไม่ออก

ความเจ็บปวดระลอกหนึ่งล้นทะลักออกจากกันบึ้งในจิตใจของนาง

คนทั่วไปรู้ว่านางมีพรสวรรค์ล้ำเลิศ ได้รับการถ่ายทอดยอวิชาจาก
ภิกษุเลื่องชื่อแห่งเทียนจู่ แต่จะมีผู้ใดรู้ว่านางต้องจากบ้านเกิดไปไกลตั้งแต่
ยังเล็ก ทนทุกข์ทรมานจากโรคภัย ต้องฝืนกรรยุทธอย่างไม่รู้วันคืนเพื่อบรรเทา
ความเจ็บปวดแม้สักเศษเสี้ยวหนึ่ง นางต้องผ่านความยากลำบากอันผิดมนุษย์-
มนามากมายเพียงใดเพื่อกลับมายังดินแดนจงหยวน แต่เมื่อได้กลับมา บิดา
มารดาก็ไม่อยู่แล้ว...

เยว่ฉางหลิงถอนหายใจแผ่วเบา

นางยื่นมือไปลูบผมของหวังสวินพร้อมเอ่ยขึ้น “เจ้ารำให้เช่นนี้ ทำเอาข้า
กลืนถ้อยคำโหดร้ายที่เตรียมจะพูดกลับลงท้องไปเสียหมด”

หวังสวินได้สติกลับมา จึงกระวีกระวาดใช้แขนเสื้อเช็ดหน้าเช็ดตา “ท่าน
อยากพูดอะไรกันแน่”

เยว่ฉางหลิงดึงมือกลับพลางเอ่ยต่อ “เจ้าเฉลียวฉลาดเพียงนี้ คงคาด
เดาได้อยู่แล้วกระมังว่าเหตุใดข้าจึงช่วยเจ้า”

เขาอีกอักอยู่ชั่วครู่ แล้วจึงกล่าวออกมา “ท่านต้องการให้ข้ากลับไป แล้ว
กำจัดผู้วางแผนมุ้งร้ายท่าน กำจัดผู้ที่จะเป็นผลร้ายต่อตระกูลเยว่ให้สิ้นซาก...
สกุลเฮ่อซัดแย่งภายใน เอาตัวเองยังไม่รอด ขณะที่ตระกูลเยว่หนึ่งรอรับผล
ประโยชน์ เก็บเกี่ยวความสำเร็จของผู้อื่น”

เยว่ฉางหลิงพยักหน้า “เจ้าเคยถูกครึ่งหนึ่ง”

หวังสวินหันมองนางอย่างไม่เข้าใจนัก

ครู่หนึ่งนางก็บอกด้วยน้ำเสียงเรียบเรื้อย “ข้ายังต้องการให้เจ้าช่วงชิง
อำนาจ ควบคุมกองทัพของสกุลเฮ่อ และขึ้นเป็นผู้นำของพวกเขา”

...

สายลมหนาวเหินพัดผ่านข้างหูของหวังสวีน เขาหันไปมองเยว่ฉางหลิง อย่างไม่อยากเชื่อ “ข้าหรือ ข้าหาใช่บุตรชายสายหลักของสกุลเฮ่อ ไม่มีทั้งอำนาจและบริวาร แม้กระทั่งตัวเองยังไม่มีกำลังปกป้อง...”

เด็กชายกล่าวได้ครึ่งหนึ่งก็เงียบไป เขาไม่เคยจับจ้องตำแหน่งสูงสุดของสกุลเฮ่อ เพราะอายุขัยของตนไม่ยาวนาน ทว่า... หากเขามีชีวิตอยู่ต่อไป จะมีสิ่งใดที่ไม่ได้บ้าง

“ปีนี้เจ้าอายุเท่าไร” เยว่ฉางหลิงถาม

เขาเงยหน้าไปเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยตอบนาง “พันปีนี้ก็สิบขวบแล้ว”

“สิบขวบ... ปีนี้ยามรบชิงแคว้นปาสุ่ ข้าอายุสิบห้า” เยว่ฉางหลิงชูนิ้วมือทั้งห้าขึ้น “ห้าปี ข้าใช้เวลาเจ้าห้าปี จงยึดครองสกุลเฮ่อ เป็นพันธมิตรกับตระกูลเยว่ของข้า และร่วมกันช่วงชิงได้ห้าเสีย”

หัวใจของหวังสวีนเต้นรุนแรง เขามองสตรีตรงหน้าอย่างนิ่งงัน นางคือเทพแห่งสงครามเหนือนครผู้เกรียงไกรทั่วทุกแคว้น และนางบอกเขาว่าจะร่วมกันช่วงชิงได้ห้า

นางฟังต่อเวลาชีวิตที่เขาฝ่าฝืนฝ่าถวิลหา ทั้งยังให้เขาสัญญาว่าจะไขว่คว้าอำนาจเป็นใหญ่ในแผ่นดินอย่างที่เขาไม่เคยคิด... ไม่กล้าแม้เพียงเพื่อฝันช่างเหลวไหลเลื่อนลอยยิ่งนัก ทว่าให้ความรู้สึกจริงแท้ไม่ต่างกัน

หมอกควันที่ลอยวนเวียนอยู่ในใจของเด็กชายมาเนิ่นนานค่อยๆ สลายไปอย่างเงียบงัน จากนั้นเขาก็เอ่ยอีกครั้ง “ข้าโดดเดี่ยวตัวคนเดียว เป็นเพียงเด็กคนหนึ่งเท่านั้น”

นางกล่าวโต้ทันที “แม้ศิระระไรกว่า³³ เท้าเป็ลยเปลา่ ก้าวเดินสู่ผาลึกเขาสูง ก็ยังสามารถใช้เศษผ้าห่มคลุมกายได้”

“หากข้าสามารถยึดครองสกุลเฮ่อได้จริง วันหน้าท่านไม่กลัวข้าจะตั้งตัว

³³ สิ่งที่สูงชันสูงชาวจีนในสมัยโบราณใช้สวมครอบบนศีรษะ เพื่อเป็นเครื่องบอกระดับชั้น

เป็นศัตรูกับท่านหรือ”

“ในวันข้างหน้า... ชีวิตของเจ้าก็ยังคงอยู่ในกำมือของข้า” มุมปากของเยว่ฉางหลิงยกยิ้มน้อยๆ อย่างไม่รู้ตัว “แน่นอนว่าหากเจ้าได้รับการช่วยเหลือจากยอดฝีมือคนอื่นๆ นั่นก็นับเป็นวาสนาของเจ้า แต่ไหนแต่ไรมาได้หล้านี้ก็เป็นของผู้มีความสามารถ หากเจ้าต้องการแย่งชิง ข้ายอมให้ความร่วมมือ”

ผืนฟ้าประดับดาราฉายเงาส่องส่องผ่านเข้าสู่ดวงตาดำลึกลับดุจเหวลึกของเยว่ฉางหลิง หวังสวินสบตากับนางเนิ่นนานเสียจนหญิงสาวเข้าใจว่าเขาคงไม่ยอมกล่าวตอบ

ในที่สุดเขาก็เอ่ยขึ้น “ข้ารับปากท่าน... ข้าจะชิงอำนาจปกครองสกุลเฮ่อให้ได้ภายในห้าปี และจะส่งมอบมันให้แก่ท่าน” น้ำเสียงของเด็กชายหนักแน่นยิ่งนัก “มิใช่มอบแก่ตระกูลเยว่ แต่มอบให้ท่านเพียงผู้เดียว... เยว่ฉางหลิง”

เยว่ฉางหลิงตะลึงงัน “ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น...”

หวังสวินกล่าวต่อโดยไม่รอให้นางพูดจบ “ในเมื่อชีวิตข้ายังอยู่ในกำมือของท่าน เช่นนั้นทุกสิ่งที่ข้าครอบครองยอมจะเป็นของท่านด้วย”

หากเขามีแผ่นดินครึ่งหนึ่งอยู่ในกำมือจริงๆ จะยอมยกให้นางอย่างง่ายดายเพียงนั้นเชียวหรือ เยว่ฉางหลิงฟังแล้วก็คิดว่าเด็กคนนี้ได้ชีวิตกลับคืนมาอย่างกะทันหัน จึงกล่าววาจาให้คำลัถยอย่างอีกเทิม นางไม่เห็นเป็นเรื่องจริงจ้ง เพียงพยักหน้ารับแล้วตอบสั้นๆ เท่านั้น “เช่นนั้นยอมดียิ่ง”

หวังสวินลุกขึ้นยืน ยกฝ่ามือขึ้นกลางอากาศพลางกล่าว “ประทับฝ่ามือให้สัญญา”

เยว่ฉางหลิงเห็นเด็กชายแสดงสีหน้าจริงจัง จึงยื่นมือไปประทับมือกับเขาเบาๆ สามครั้ง

...

อรุณเบิกฟ้า หมู่เมฆฝั่งทิศตะวันออกเริ่มมีแสงทาบทองจางๆ

นางเห็นว่าเวลาล่วงเลยไปมากจึงรีบเอ่ยกับหวังสวิน “เจ้ารีบไปจากค่ายทหารตระกูลเยว่เถิด เพื่อไม่ให้เกิดพิรุณต่อหน้าพี่ใหญ่ของข้าอีก เพราะถ้าเขา

รู้ขึ้นมา ถึงยามนั้นแม่แต่ข้าก็ช่วยเจ้าไม่ได้”

เขาพยักหน้า “ตกลง”

เยว่ฉางหลังไม่กล่าวคำใดให้มากความอีก เมื่อเดินห่างออกมาสองสามก้าวก็พลันหยุดฝีเท้าแล้วหันกลับไปมองเขา “ข้ายังไม่รู้เลยว่าเจ้ามีนามว่าอะไร”

ภายใต้ผืนฟ้าสีครามอ่อน สายลมพัดกระทบปอยผมของเขา เด็กชายผู้นั้นยิ้มอย่างอบอุ่นอ่อนโยน “ข้าชื่อเฮ่ออวี่ อักษรอวี่จากคำว่าจิ้นอวี่³⁴”

³⁴ แปลว่า หยกงาม